

CURIERUL ADVENTIST

Revistă lunară de informații și inspirație pentru așteptătorii revenirii lui Hristos ■ Decembrie 2008

**Impresii
care rămân**

**Călcând
pe urmele Lui**

SUMAR

Editorial special

- 3 Vasul spart – un lucru frumos**
Ioan Câmpian Tătar

Isprăvnicie creștină

- 5 Educația isprăvniciei pentru copii**
Erika F. Puni
- 6 Impresii care rămân**
Ann Roda

Interviu

- 8 Dwight Nelson în România**
Adrian Bocăneanu

Comitetul de buget – Rapoarte

- 12 Călcând pe urmele Lui**
Teodor Huțanu
- 15 În mâna lui Dumnezeu**
Emilian Niculescu
- 16 „Totul vine de la Tine”**
Ioan Câmpian Tătar

Experiență

- 17 Salvat din trenul morții**
Eugenia Gheorghită

Colportaj

- 18 Misionarism prin literatură**
Sînziana Constantin

Misiune

- 21 Cu viața pe față**
Mihaela Nedelcu
- 22 Cu Dumnezeu la capătul lumii**
Edmond Lucaciu

Diaspora

- 24 Salutări de departe**
Mircea Bugescu

Din viața bisericii

- 25 Stegarii credinței**
Dorin Sisu

Sănătate

- 26 Bolile cardiovasculare**
dr. Allan Handysides și Peter N. Landless

Reportaj

- 27 „Același până la căruntețile voastre”**
Gabriel Vasilescu

Știri

- 28**

Pagina copiilor

- 30 Un dar prețios**
Adela Băncău Bucea

De la inimă la inimă

- 31 Cu ce rămânem? Cu cine rămânem?**
Emilian Niculescu

CURIERUL ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii Adventiste
de Ziua a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

„Iată, Eu vin curând...”

Misiunea noastră este să-L înălțăm pe Domnul nostru Isus Hristos, prin prezentarea de experiențe ale dragostei Lui nemărginite, prin prezentarea de articole și știri, ajutându-l astfel pe cititor să-L cunoască mai bine pe Mântuitorul și să aibă o speranță vie în revenirea Lui pe curând.

Anul LXXXV, DECEMBRIE 2008

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:
Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Daniel Delcea, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:
Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna,
Teodora Goran

Director: Iacob Pop
Redactor: Delia Gherman
Corectură: Lavinia Goran
Grafică și tehnoredactare: Liliana Dincă

Adresa redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
Web site: www.adventist.ro

Imprimare:
Tipografia Fast Print,
Str. Tepeș Vodă nr. 111, sect. 2
București, tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

ISSN 1220-6725

Vasul spart – un lucru frumos

IOAN CÂMPIAN TĂTAR

Care sunt acele lucruri care ies mereu la suprafață împreună cu emoțiile negative atunci când încercăm să scoatem din bagajul memoriei amintiri mai puțin frumoase sau chiar dure-roase? Poate fi o muștrare sau o admonestare publică tocmai atunci când nu ne așteptam la așa ceva, ruperea unei relații când așteptările erau mari sau adunarea cioburilor unui vas prețios, știind ce urmează acestui lucru.

Este greu să cunoaștem sau să ne imaginăm ce sentimente au cuprins inima femeii care a spart vasul de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump, pe care l-a turnat apoi pe trupul lui Isus Hristos, în timp ce cuvintele de muștrare și desconsiderare se îndreptau către ea din partea celor prezenți. Lacrimile au început să curgă, din ce în ce mai multe, fără a putea fi oprite... erau lacrimile unei inimi rănite, ce se amestecau în mirosul parfumului prețios și udau picioarele Mântuitorului, pe care nici chiar ucenicii nu au fost dispuși să le spele. Toți evangheliștii vorbesc despre acest episod petrecut în ultima săptămână din activitatea lui Isus Hristos pe pământ, în casa lui Simon Leprosul din Betania. Dacă Marcu și Matei vorbesc despre „o femeie” oarecare, Luca o califică – „o femeie păcătoasă”, iar Ioan o identifică a fi Maria, sora Martei și a lui Lazăr. Există un amănunt pe care doar Marcu îl prezintă, iar acest lucru ne încurajează să credem că a fost și el prezent, deși nu făcea parte din grupul ucenicilor. El menționează că Maria mai întâi a spart vasul și pe urmă a turnat mirul pe corpul lui Isus. „Pe când ședea Isus la masă în Betania, în casa lui Simon Leprosul, a venit o femeie, care avea un vas de alabastru cu mir de nard curat, foarte scump, și, după ce a spart vasul, a turnat mirul pe capul lui Isus.” (Marcu 14,3)

Era nevoie ca vasul să fie spart? Nu s-ar fi găsit o altă posibilitate pentru ca mirul să fie turnat? Să urmărim modul în care evanghelistul Marcu introduce în scrierea lui această relatare și felul în care o și încheie. Sunt prezentate pe rând scenele în care preoții cei mai de seamă și cărturarii căutau

să-L prindă pe Isus, urmează apoi fapta Mariei din casa lui Simon, pentru ca din nou să ajungem la preoții care s-au bucurat că Iuda a venit la ei tocmai în noaptea respectivă, pentru a tranzacționa vânzarea lui Isus pentru numai 30 de arginți. Acesta este tabloul pe care Marcu îl prezintă, o imagine plină de contraste: oameni religioși și preoții cei mai de seamă, pe de o parte, și femeia păcătoasă, de cealaltă parte; Iuda, motivat doar de interese materiale, în contrast cu Maria,

cea care dorește totul; loialitatea față de Isus în opoziție cu loialitatea față de sine, manifestată prin egoism personal; vasul spart al Mariei și punga plină cu arginți a lui Iuda.

*Dragostea față
de Isus nu poate fi
marcată de zgârcenie
și nici nu poate
fi oferită cu picătura.
Dragostea se
dăruiește cu totul.*

Spargerea vasului exprimă loialitate totală

Maria ar fi dorit să fie cât mai discretă și prezența ei să nu fie observată, dar a omis un singur lucru, acela că mireasma parfumului va pătrunde peste tot. Mirul de nard curat era un produs importat din nordul Indiei și era foarte scump, conform relatărilor celor prezenți. Erau suficiente câteva picături pentru ca parfumul să-și facă simțită prezența. Dar Maria sparge vasul pentru a putea oferi totul, fără să rețină nimic pentru sine. Ea își exprimă consacrarea, devotamentul față de Isus într-un mod extravagant, am putea spune. Conținutul vasului

nu avea doar

o mare
valoare comercială, ci și
una simbolică. Acolo
erau zestrea ei, bogăția,
visurile și viitorul, de
fapt, acolo era întreaga

ei viață. Când recunoștința atinge cote maxime, trebuie exprimată într-un fel, iar vasul se sparge în dragoste, pentru că parfumul grațitudinii nu poate fi ascuns. În fața unei astfel de fapte ne întrebăm cât de mult poate fi prea mult pentru Mântuitorul? Isus Hristos a fost impresionat de gestul Mariei, așa cum a fost impresionat și de cel al femeii văduve care a dăruit la templu tot ce a avut. Ambele femei sunt în contrast cu cei care se consideră îndreptățiți și vrednici să fie apreciați. Ambele dau dovadă de consacrare deplină, fără a reține ceva pentru ele. Faptele lor nu au fost apreciate de cei din jur, dar continuă să aducă roade, pentru că au devenit parte integrantă a Evangheliei, care se vestește în toată lumea.

Spargerea vasului înseamnă dragostea în acțiune

Dragostea față de Isus nu poate fi marcată de zgârcenie și nici nu poate fi oferită cu picătura. Dragostea se dăruiește cu totul. Vasul spart reprezintă o viață zdrobită, prăbușită la picioarele lui Isus, o viață care nu contabilizează

fapte bune, ci doar se minunează: „Cât de mult a făcut Isus pentru mine, Îi sunt îndatorat pentru veșnicie!” Singurele cuvinte de încurajare și mângâiere pentru Maria au venit din partea lui Isus: „Nu-i faceți supărare, căci a făcut un lucru frumos pentru Mine.” Dacă cele mai multe traduceri folosesc expresia „un lucru bun”, traducerea Cornilescu redă frumusețea gândului exprimat de Isus Hristos în limba în care s-a scris Noul Testament – „un lucru frumos pentru Mine”. Un lucru poate să fie bun, dar nu întotdeauna și frumos. Dumnezeu creează și oferă lucruri bune, dar care sunt și frumoase. „Domnul Dumnezeu a făcut ca să răsară din pământ tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni la mâncare și pomul vieții în mijlocul grădinii” (Gen. 2,9). Gestul Mariei, condamnat de toți cei prezenți, era un lucru frumos pentru Mântuitorul. O pregătire pentru ceea ce urma: batjocura, coroana de spini și crucea Golgotei. Mireasma pe care a purtat-o în trupul Său până la cruce parcă îi șoptea: Sunt oameni care apreciază jertfa Ta, lucrarea și dragostea Ta. „Acum sunt pregătit pentru cruce și pentru ziua îngropării

Mele.” Însuși vasul spart al Mariei devine un simbol al sacrificiului suprem de la Golgota, atunci când mireasma mântuirii a cuprins întregul Univers.

O faptă umilă, făcută cândva într-o casă din Betania, un vas spart, a devenit un lucru atât de frumos pentru Mântuitorul! Era doar gestul ce exprima o inimă plină de dragoste, o inimă zdrobită de puterea harului care a biruit în lupta cu păcatul. Oare câte vase se vor mai sparge acum, la sfârșit de an? Suntem dispuși să ieșim din tipare sau din rutină și să lăsăm ca Duhul Sfânt să ne conducă și pe noi cum a condus-o și pe Maria la picioarele lui Isus, și astfel vasul egoismului și al firii pământești să se spargă, pentru ca totul să devină un lucru frumos pentru Domnul și Mântuitorul nostru? ■

Ioan Câmpian Tătar este trezorerul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

Puneți-vă dar în inimă și suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere-aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri. Să-i învățați pe copiii voștri în ele și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula.

(Deuteronom 11,18,19)

EDUCAȚIA ISPRĂVNICIEI P E N T R U C O P I I

ERIKA F. PUNI

De multe ori sunt întrebat în diferite situații și locații: „Când să începem să-I învățăm pe copii despre zecime și daruri?” Faptul că această întrebare revine frecvent sugerează un interes din partea părinților și educatorilor creștini pentru o educație potrivită în acest foarte important aspect al dezvoltării spirituale. Faptul că membrii bisericii pun această întrebare indică grija lor față de importanța în cadrul educației copiilor a formării valorilor și a comportamentului creștin. Există, de asemenea, un consens din partea multora că acest proces trebuie să fie inițiat foarte devreme în viața copilului, și eu sunt de acord.

Ori de câte ori sunt întrebat, mintea mea se duce întotdeauna la următorul text al Scripturii: „Puneți-vă dar în inimă și suflet aceste cuvinte pe care vi le spun. Să le legați ca un semn de aducere-aminte pe mâinile voastre și să fie ca niște fruntarii între ochii voștri. Să-i învățați pe copiii voștri în ele și să le vorbești despre ele când vei fi acasă, când vei merge în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale. Și atunci, zilele voastre și zilele copiilor voștri, în țara pe care Domnul a jurat părinților voștri că le-o va da, vor fi tot atât de multe cât vor fi zilele cerurilor deasupra pământului.” (Deut. 11,18-21)

Sfatul lui Dumnezeu

Există câteva principii biblice importante în pasajul de mai sus pe care vreau să le împărtășesc cititorilor noștri în contextul învățării copiilor despre zecime și darurile pentru Dumnezeu:

1. A-i învăța pe copii despre Dumnezeu și despre mila, dragostea, protecția, darurile și binecuvântările Sale este o responsabilitate spirituală a celor care sunt într-un legământ cu El (Deut. 7,8).

2. Pasajul din Deuteronom arată faptul că educația spirituală se referă la dragostea față de Dumnezeu cu „toată inima și cu tot sufletul” (Deut. 10,12; 11,1). De aceea, prima sarcină este să-i ajutăm pe copii să-L cunoască pe Dumnezeu și să aibă experiențe personale cu El.

3. Educația spirituală include învățarea copiilor despre zecime și daruri de bunăvoie (Deut. 12,4-6), ca recunoaștere a faptului că Dumnezeu a creat totul în Univers și toate Îi aparțin (Deut. 10,14). Zecimea este returnată ca expresie a credincioșiei față de Dumnezeu, în timp ce dăruirea de bunăvoie este un act de mulțumire.

4. Cadrul în care copiii sunt învățați despre zecime și daruri este închinarea (Deut. 12,4.11.12). Închinarea înseamnă recunoașterea suveranității lui Dumnezeu, dar și o demonstrație a reverenței și dragostei pentru El.

5. În problema închinării, a oferi zecimea și darurile, Dumnezeu se așteaptă ca poporul Său să se supună; și așteaptă ca ascultarea lor să se nască din dragoste de a urma poruncile Sale (Deut. 11,8.9.13-15).

6. Când poporul Său returnează zecimea sau dăruiește, Dumnezeu așteaptă ca acest lucru să se facă având o inimă veselă și un spirit voios (Deut. 12,7.12).

7. Cu toate că zecimea și darurile sunt date din binecuvântările Sale, Dumnezeu promite să ne binecuvânteze mai mult după ce noi dăruim (Deut. 11,22-25; 12,20).

O administrare înțeleaptă a resurselor

Problema educației în domeniul administrării resurselor materiale nu este dacă să o facem sau nu, ci „când”, „cum” și „care” este cea mai bună cale de a o face. Pentru copiii mici, cea mai bună cale de a-i învăța despre administrarea financiară este dăruirea din cadrul Școlii de Sabat sau a serviciului de închinare. Cu siguranță că ei nu știu diferența dintre zecime și daruri la momentul acesta, dar pot să învețe valoarea dăruirii prin participarea lor la aceste activități religioase importante ale Sabatului. La această vârstă, faptul că ei și noi dăruim în mod regulat le comunică importanța dăruirii ca un act de închinare.

Cât de devreme putem să-i învățăm pe copii? Punctul meu de vedere este că putem începe imediat ce pot să vadă și să țină ceva în mână. Noi am făcut lucrul acesta cu Janae-Grace de când avea doar câteva luni, și astăzi, la vârsta de doi ani, se așteaptă să-i dăm ceva pentru a dăruii atunci când mergem la biserică. Dar cum rămâne cu zecimea? Sunt convins că putem să-i învățăm pe copiii noștri destul de devreme, în momentul în care noi, ca părinți, le dăm bani de buzunar sau primesc daruri sub formă de bani de la alte persoane. Cei mici învață repede. Și pot fi învățați că banii sunt un dar și o binecuvântare de la Dumnezeu și, primind această binecuvântare, se așteaptă din partea lor să returneze o parte, ca expresie a reverenței și a dragostei față de El. ■

Material preluat din *Dynamic Steward*, iulie-septembrie 2008. *Material pregătit de Departamentul Viața de Familie, în colaborare cu Departamentul Administrare Creștină a Vieții din cadrul Conferinței Muntenia.*

Traducere:
Marius Andrei

Erika F. Puni este director al Departamentului Administrarea Creștină a Vieții la Conferința Generală.

Cimentul este cel mai folosit material de construcție din lume. A fost inventat pentru prima dată de asirieni și babilonieni, folosindu-se argila. Egiptenii au îmbunătățit formula cimentului prin descoperirea varului și a ipsosului ca agenți de legătură pentru clădiri asemenea piramidelor. Romanii au îmbunătățit cimentul și au produs structuri remarcabile ca durabilitate, așa cum este Coloseumul.

Cimentul este inițial sub formă de pudră. Dar, amestecat cu o cantitate potrivită de apă, reacția chimică rezultată transformă această pudră într-un amestec ce poate fi turnat în forme sau modelat. Întărit, cimentul este o substanță tare ca piatra – luând forma dorită de constructor.

De câte ori nu ați văzut un trotuar cu urma labelor unui câine sau a picioruşelor unei păsări imprimate în ciment? Sau poate că era urma cauciucului unei biciclete care nu a oprit suficient de repede, urma unui pantof sau chiar palma unei mâini. Sau poate că cineva și-a scris numele sau și-a exprimat afecțiunea față de altcineva. Urma lăsată pe ciment va rămâne zeci de ani sau chiar secole.

Copiii

Copiii sunt asemenea betonului ud. Orice cade pe ei lasă urme. Această urmă poate dura zeci de ani. Fie că este vorba de propriii copii sau de alții, toți interacționăm cu un anumit număr de copii. Ei sunt parte a vieții noastre.

V-ați gândit vreodată care este urma pe care o lăsați în copii?

Într-o zi, eram în întârziere, mergând să-mi iau de la școală cele trei nepoate. M-am pierdut și aveam deja gânduri sumbre despre ele stând singure în parcare școlii. Când am ajuns la școală, eram agitată. Pe drumul de întoarcere, aveam încă mult zbucium în suflet și atunci când cineva aproape că ne-a scos de pe șosea, nu am reacționat prea bine. Am țipat la celălalt șofer și, în acea clipă, bineînțeles că din gura mea au ieșit cuvinte nepotrivite. Am realizat că las o impresie rea.

M-am uitat în oglinda retrovizoare și am văzut trei perechi de ochi mari uitându-se la mine. Nu era o reacție obișnuită din partea mea și ele erau șocate de comportamentul pe care îl aveam. Imediat, prin minte mi-a trecut gândul „betonului ud”.

Impresii care rămân

ANN RODA

Urmele lăsate în copii sunt un lucru foarte important pentru Dumnezeu. El are foarte mare grijă de copii. A creat familiile ca un loc în care aceștia să poată învăța să-L iubească pe El și să crească pentru a fi urmași ai lui Isus Hristos.

Vreau să te rog să te gândești la viața ta pentru un moment. Ce fel de impresie lași în copii? Părinți, cu ce fel de impresie merge la culcare, în fiecare zi, copilul vostru? Care este ultimul lucru pe care îl vede sau îl aude și care va deveni parte a viselor sale? Este o urmă bună, pozitivă, sănătoasă? Este o urmă divină?

Părinții

Urmele lăsate în copii sunt un lucru foarte important pentru Dumnezeu. El are foarte mare grijă de copii. A creat familiile ca un loc în care aceștia să poată învăța să-L iubească pe El și să crească pentru a fi urmași ai lui Isus Hristos. Le-a dat părinților responsabilitatea nu doar de a le purta de grijă sau de a-și proteja copiii, dar și de a le crea un mediu în care Dumnezeu este prezent, unde valorile Lui sunt promovate, unde caracterul Său este văzut și experimentat în viață și comportament.

Fiecare părinte este chemat de Dumnezeu să fie primul mentor spiritual al copiilor lui. Nu biserica sau pastorul, ci părinții sunt cei care au primit responsabilitatea de a-și ajuta copiii să devină femei și bărbați ai lui Dumnezeu.

Rolul bisericii este acela de a fi un partener al familiei; de a-i susține, încuraja, instrui pe părinți și a se ruga cu aceștia pentru a primi putere să reușească să ducă la îndeplinire chemarea și misiunea date de Dumnezeu.

Sarcina dată de Dumnezeu părinților este prezentată în linii largi în Deuteronom 6,5-9: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeu tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta. Și poruncile acestea pe care ți le dau astăzi să le ai în inima ta. Să le împărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula. Să le legi ca un semn de aducere-aminte la mâini și să-ți fie ca niște

fruntarii între ochi. Să le scrii pe ușorii casei tale și pe porțile tale.”

Relații

Când auzim un pasaj de genul acesta, ne gândim imediat la o grămadă de reguli și reglementări cerute de Dumnezeu să le urmăm. Da, Dumnezeu ne-a dat un set de porunci pe care ne cere să le urmăm, dar contextul acestui pasaj trece de reguli, legi și decrete. Este cu privire la o relație de dragoste cu Dumnezeu. Acest pasaj începe prin cuvântul „iubire” într-un context al relației de iubire care vine din inimile noastre și cu toată puterea noastră. Așa arată o relație, nu o dictatură.

Această relație cu Dumnezeu, pe care trebuie să o avem în inimile noastre, trebuie să lase urme în copiii noștri. Nu regulile trebuie să lase urme, ci relația noastră cu Dumnezeu și răspunsul nostru la relația plină de iubire cu El. Suntem chemați să-i învățăm, să le arătăm, să le spunem copiilor despre experiența noastră cu Dumnezeu. Dacă Dumnezeu nu este în noi, nu avem ce să-i învățăm pe copii. Nu putem lăsa urme în copiii noștri despre ceea ce noi înșine nu avem.

Administrarea înțeleaptă a resurselor

Valorile și obiceiul administrării judicioase a bunurilor nu pot impresiona copilul dacă mama și tata nu au adoptat ei înșiși aceste principii în viețile lor. Aceasta înseamnă mai mult decât gestul de a da zecime sau daruri în fiecare săptămână. Mai degrabă are de-a face cu supremația lui Dumnezeu în viață și alegerile din familie.

Tot ceea ce faci trebuie să țină cont de conștiința faptului că trăiești doar pentru a-L iubi, asculta și sluji pe Dumnezeu. În fiecare decizie trebuie să te întrebi: „De cine ascultăm? Ale cui porunci

le îndeplinim? Cui ne supunem? Pe cine slujim?” Administrarea creștină a valorilor începe cu centrarea vieții familiei tale pe valorile iubirii, ascultării și slujirii lui Dumnezeu. Aceasta este una dintre cele mai importante lecții care trebuie să-i impresioneze pe copiii noștri. Pentru că cimentul, odată întărit, poate rezista secole.

Ce impresie a administrării înțelepte, divine vrei să lași în copiii tăi și în copiii copiilor tăi? ■

Material preluat din *Dynamic Steward*, iulie-septembrie 2008. (Material pregătit de Departamentul Viața de Familie, în colaborare cu Departamentul Administrarea Creștină a Vieții, din cadrul Conferinței Muntenia.)

Traducere: Marius Andrei

Dwight Nelson în România

Adrian Bocăneanu: Bine ați venit în România. Frate Nelson, aș vrea să vă invit pentru început să ne spuneți câte ceva despre familia dvs. și despre locul nașterii și copilăria dvs.

Dwight Nelson: În primul rând, vreau să vă mulțumesc pentru că ne-ați invitat. Încercăm să învățăm limba cerului, care trebuie să fie limba română, pentru că este foarte grea. Iau peste tot după mine această foaie de hârtie galbenă și am notat cuvintele pe care le-am învățat. Am fost născut într-o altă țară, cu o cultură și o limbă diferite. Am crescut vorbind limba japoneză; părinții mei erau misionari în Tokyo, Japonia, când m-am născut. Am petrecut primii 14 ani din viața mea în Țara Soarelui Răsare și pentru că am avut prieteni japonezi am învățat limba. Părinții mei au păstrat acasă obiceiurile americane, deși aveam rogojini din bambus pe podea. Există multe avantaje atunci când ești expus mai multor culturi. Generația de acum – și mă aflu la o universitate unde studenții au fost peste tot în jurul lumii – călătorește acum mai mult decât oricare altă generație din istoria țării. Aceasta este o generație multiculturală. Este o binecuvântare, este un plus. Sunt recunoscător pentru faptul că am crescut în Japonia.

A. B.: Unde v-ați început slujirea pastorală? Care sunt primele amintiri legate de acest lucru?

D. N.: Slujirea noastră a început în statul Oregon. Când am ajuns la aeroport am cumpărat o carte pentru turiștii care vin în România, și în primul paragraf scria că România are aceeași întindere ca statul Oregon. Putem să ne raportăm la asta. Am început să slujim împreună în Oregon. Am petrecut primii 10 ani acolo, în acel stat minunat, și de acolo am mers la Universitatea Andrews, unde am rămas de atunci.

A. B.: Vreau să o invit și pe soția dvs., de asemenea, să ne spună câte ceva despre familia din care provine?

Karen Nelson: Provin dintr-o familie germană care a venit din Ucraina. Ei au emigrat în SUA la sfârșitul anilor 1800, în Minnesota și sud-estul Dakotei. Sunt a patra generație de soție de pastor. Presupun că, deoarece am crescut în familia unui pastor, am fost pregătită pentru asta. Tatăl meu nu era pastorul unei biserici anume, deoarece lucra la Conferința noastră. De aceea, de foarte multe ori, călătoream de la o biserică la alta în Sabat pentru a fi alături de alte biserici. Pe

măsură ce am crescut, mama a simțit că, fiind adolescentă, aveam probabil nevoie să stau mai mult în biserica noastră și să călătoresc mai puțin. Am crescut în familia unui pastor și de aceea a fost aproape natural pentru mine să fiu alături de Dwight.

A. B.: Acum 25 de ani, amândoi ați ajuns în campusul Universității Andrews și erați pastorul unei biserici foarte mari de acolo. Care au fost ideile și viziunea pe care le-ați adus cu dvs.?

D. N.: Este greu să cred că au trecut 25 de ani de atunci și este greu să cred că am ajuns chiar la Andrews. Aveam 31 de ani când am ajuns acolo. Aceasta era și școala pe care eu o urmasem, Institutul Teologic, cunoșteam profesorii și m-am întors ca pastor al universității. Am fost copleșiți de asta, surprinși, dar a fost o provocare interesantă pentru noi, deoarece lucrezi cu tineri, cu o generație care se află față în față cu viitorul. Prima noastră sarcină a fost să îi aducem pe acești tineri înapoi la biserică, deoarece ei se îndepărtaseră, și biserica părea prea formală, prea departe de ei. Prima noastră misiune a fost să intrăm în contact cu acești tineri și să îi aducem înapoi la biserică. De 25 de ani am simțit că aceasta trebuie să fie o misiune continuă pentru noi. Să relaționăm cu ei, să facem un apel la inima lor și să creăm o viziune pentru ei în societate.

A. B.: În ce măsură credeți că ați împlinit această misiune?

D. N.: Cred că ne-am îndepărtat de multe ori de această misiune de-a lungul drumului, dar, prin harul lui Dumnezeu, a fost o bucurie pentru noi să vedem tineri care s-au întors la biserică. Avem 100 de națiuni reprezentate acolo. Avem și studenți români la Universitatea Andrews. Este cea de-a doua universitate din SUA în ce privește numărul de națiuni. Este o comunitate globală. Dar a fost o bucurie să îi vedem pe acești copii într-o relație cu Dumnezeu, să își ia angajamente față de biserică și apoi să îi vedem gata pentru a urma o profesie în orice domeniu – pentru că avem mai multe discipline: științe, biologie, arte, istorie, literatură. Să îi vedem păstrând o legătură cu Domnul Isus în călătoria lor. Aceasta a fost o răsplată.

A. B.: Frate Nelson, să ne imaginăm că sunteți anunțat că veți fi pastorul Bisericii Pioneer Memorial pentru încă 25 de ani. Ce ați gândi sau ați face pentru încă 25 de ani?

Adrian Bocăneanu alături de familia Nelson la lansarea în limba română a cărții *Proiectat să dureze*, scrisă de Dwight Nelson

D.N.: Sunt sigur că am continua – pentru că am o echipă de nouă pastori – să ne concentrăm asupra a ceea ce numim „cei trei M”: motivarea, mentorarea și mobilizarea tinerilor adulți. Conducerea bisericii mele crede că aceasta este misiunea noastră. Ne aflăm în campusul universității din acest motiv. Trebuie să dotăm această generație și apoi să o trimitem în lume. Să o punem în funcțiune. Țin acum o serie de prezentări numite *Prime Time*, pornind de la cartea *Faptele apostolilor*, și consider că și în România, și în America avem o generație de tineri care se aseamănă generației din vremea Cincizecimii. Cu alte cuvinte, o generație săracă – și copiii noștri sunt săraci, fără rădăcini, fără case, fără o locuință stabilă, foarte mobili.

Copiii acestei generații au posibilitatea să meargă oriunde. Dacă le dai un bilet de avion merg peste tot. Tot ce au nevoie, și le spuneam acest lucru studenților noștri acum câteva săptămâni, sunt un laptop, un telefon mobil și un bilet de avion și au dispărut. Dar asta este exact ceea ce avem nevoie. Avem nevoie de o generație care să se poată deplasa în România, în Europa, în America și pe întreaga planetă. Această generație trebuie să poată avea pasiunea pentru Mântuitorul care revine curând și să ducă acest mesaj la fiecare nivel al societății. Echipa noastră de conducere este concentrată pentru a-i pregăti pe tineri pe durata studiilor lor de 4 ani, astfel încât să-și permită să meargă mai departe. Și, prin harul lui Dumnezeu, ei

pleacă pregătiți să slujească în Numele lui Isus Hristos.

A.B.: Cum reușiți să păstrați aceeași atitudine plină de viață, atât din punct de vedere spiritual, cât și fizic? Mulți dintre colegii noștri și-ar dori să afle secretul.

D.N.: Nu cred că este vreun secret. Este o întrebare interesantă. Sunt convins că am scos-o pe mama din minți când eram copil: „Când o să se calmeze acest copil?” Ceea ce trebuie să fac este să lupt pe două fronturi: spiritual și fizic. Pentru domeniul spiritual, este absolut vital pentru mine, am învățat asta în scurta mea viață, să am un timp special, pus deoparte, pentru Dumnezeu la începutul fiecărei zile. Sunt singur, fără telefoane, fără întreruperi. Karen știe că, atunci când studiez Biblia, suntem numai eu și Dumnezeu. Trebuie să am acest timp. Și sunt o persoană colerică, disciplinată, care urmează un tipar în fiecare zi. Și a dat rezultate pentru mine. Am scris o carte numită *Un nou mod de a te ruga* în care descriam această rutină. Oamenii vor ceva nou, ceva proaspăt. Eu le spun: Roagă-te mai mult, și ei răspund: Ce ar trebui să fac? Să îngenunchez lângă patul meu? O să adorm. Și cei mai mulți dintre noi adormim când facem asta. Le spun: Nu te duce înapoi în patul tău, găsește un alt loc din casă, din apartament sau din cameră în care poți fi singur cu Dumnezeu. La începutul fiecărei zile, aceasta este prima mea prioritate. Să fiu singur cu Dumne-

zeu. Apoi, al doilea lucru, imediat după ce se termină momentul acesta, îmi pun pantalonii de trening și adidașii și alerg 5 km pe zi.

A.B.: Dacă tot vorbim despre folosirea satelitului și a televiziunii în transmiterea Evangheliei, credeți cu adevărat că avem nevoie de acestea după secole întregi când nu le-am avut și Evanghelia ajungea peste tot? Chiar avem nevoie de sateliți și televiziune pentru a face asta?

D.N.: Dacă apostolul Pavel ar învia în vremea noastră și ar vedea că avem telefoane, avem computere, avem televiziune, vorbim în microfon și se aude peste tot, ar spune: „Nu pot să cred că nu ați terminat ce Dumnezeu v-a încredințat să faceți. Eu am făcut lucrul acesta mergând din oraș în oraș, călătorind pe jos sau cu vasul.” Nu este nicio îndoială că această generație se află în situația de a vesti Evanghelia unei mase de oameni. Unii ar putea spune: „Este atât de impersonal: trimiți un semnal și oamenii se uită într-o cutie mică, neagră.” Îmi pare rău, dar asta este lumea acum. Computerul, acum, și am mai discutat despre asta împreună, este noua limită. Cyberspațiul este noua limită. Poți să te uiți la televizor pe calculatorul tău. Poți să te uiți la televizor și pe telefonul mobil. Aceasta este cea mai conectată generație din istorie. Dacă o confesiune nu profită de tehnologie pentru a o folosi ca să comunice în România și America de acum, ar fi o tragedie. Nu lăsăm celelalte lucruri ca să facem doar asta. Dar acesta este un element strategic, o armă în arsenalul lui Dumnezeu.

A.B.: Sunt oameni care se tem că televiziunea și internetul vor distruge comunitatea de credință, pentru că, mai devreme sau mai târziu, fiecare va sfârși în dormitorul personal și va selecta dintre milioane de canale pe cel preferat și nimeni nu va mai veni la serviciul de închinare comun. Vedeți o tensiune reală între televiziune și clădirea unei comunități de credință în modul tradițional?

D.N.: Ar putea fi o tensiune. Tehnologia poate dezumaniza omul. Stai acolo singur și, dacă aceea ar fi singura lume pe care o cunoști și ai alege doar această lume, ea ți-ar restrânge contactul cu umanitatea. Oamenii nu sunt acolo, totuși. Să vă spun ceva despre cyberspa-

țiu și internet. Există o nouă modalitate de a construi acum o comunitate de credință despre care cei mai în vârstă nu au nicio idee. Se numește Myspace, Facebook. Acestea se numesc rețele sociale și cei tineri, am 3.400 de tineri la Andrews, se află în cyberspațiu comunicând la nivel global. Au liste de prieteni, cu fotografiile lor, cu viața lor, cu cântecele lor favorite, toate aceste lucruri în contul lor de Myspace sau Facebook. Sunt sigur că există așa ceva și în România; sunt niște rețele sociale unice. Dar acesta este specificul acestor rețele: ne unesc și sunt sociale. Deci cyberspațiul nu ne-a distanțat, ci, în multe aspecte, ne-a conectat într-un mod în care nu am fost niciodată conectați. Dar tehnologia nu este salvatoarea noastră. Salvatorul nostru este Domnul Isus Hristos. Tehnologia este un mijloc prin care Dumnezeu poate să le vorbească oamenilor astăzi.

Dacă Pavel ar fi aici ar cere să apară la fiecare televiziune, la fiecare post de radio, ar folosi spațiul virtual. Noi trebuie să ajungem la mase. Să îți spun care este diferența, frate Bocăneanu. Avem locuințe cu gard înalt, care țin pe toată lumea afară. Nu poți să mergi din ușă în ușă. Nu poți nici măcar să intri. Cum o să comunice Dumnezeu cu 1,3 miliarde de oameni din China? Există vreo modalitate ca noi să plecăm din România și să mergem din ușă în ușă? Mass-media deschide ușa pentru ca noi să facem asta. Comunicarea în masă..., dacă asta ar fi tot ceea ce facem, nu ar fi suficient. Ne trebuie o biserică locală. Noi apărăm la televizor în ceea ce noi numim „Michiana”, adică Michigan și Indiana. Avem 1,6 milioane de telespec-

tatori în rețeaua noastră din acest stat. Dar, datorită televiziunii, avem oameni care vin acum la biserică. Oamenii care iau decizia de a-L urma pe Isus, de a fi botezați. Mass-media poate fi un instrument prin care Duhul Sfânt să îi atragă pe oameni. Odată ce El atrage ființe umane, trebuie să fie acolo frați și surori care să le spună: „Lasă-mă să merg alături de tine.” Trebuie să păstrăm vie comunitatea noastră de credință. Isus a spus: „Pe acestea trebuia să le faceți și pe acelea să nu le lăsați nefăcute.”

A. B.: Frate Nelson, ați avut experiențe anterioare legate de România și români?

D. N.: Am cunoscut români de-a lungul anilor, dar mă bucur că m-ați întrebat, deoarece, da, am mai avut experiențe legate de români. O întâlnire foarte importantă cu un român.

Săptămâna trecută am fost în Sighet și am mers la un muzeu, o experiență foarte impresionantă, o închisoare comunistă unde erau închiși disidenții. Fiecare celulă a fost acum pregătită ca expoziție. Am mers într-o celulă unde, la intrare, scria „Clerici”. M-am uitat la fotografiile acestor preoți și pastori protestanți și, când m-am uitat mai atent la una dintre fotografii, am spus: „Karen, vino și uită-te la această fotografie.” Era figura unuia dintre deținuții din acea clădire. Am spus: „Am o carte acasă scrisă de acest om.” Se numește *Predici în celula singuratică*. Uitasem complet de acest om pe care îl întâlnisem.

Acum câțiva ani zburam spre Los Angeles pentru a predica la sfârșitul săptămânii. Zburam și credeam că va fi un zbor direct până la Los Ange-

les, dar au oprit în Denver și am fost coborâți din avion. Când coboram, am văzut doi clerici în fața mea, care erau pasageri. Unul dintre ei avea gulerul specific preoților luterani, iar celălalt avea o barbă neagră și o pălărie neagră, evident un preot ortodox. Cei doi erau aici și mi-am spus: „O să merg și o să le spun că și eu sunt pastor. Și încep astfel o conversație.” Când ei au coborât în sala de așteptare și s-au așezat, era un scaun chiar în fața lor și m-am așezat chiar acolo. Mă gândeam că o să găsec momentul când o să pot vorbi cu ei. Apoi am realizat că discutau într-o limbă pe care nu am auzit-o niciodată. Nu puteam să vorbesc cu ei. Până la urmă, preotul cu barbă s-a ridicat, a plecat și l-a lăsat pe preotul cu guler alb. L-am întrebat în ce limbă vorbise cu preotul. Mi-a răspuns: „Limba română.” Atunci i-am spus: „Nu-i de mirare că nu puteam să înțeleg”, apoi am adăugat: „Și eu sunt pastor.” Și el m-a întrebat: „Ce biserică?” I-am răspuns că sunt creștin adventist de ziua a șaptea. Mi-a spus că a cunoscut creștinii adventiști de ziua a șaptea care erau la închisoare.

Îmi venea să intru în pământ, pentru că prima idee care mi-a venit a fost că acest om fusese capelanul unei închisori și cunoscuse adventiști care au încălcat legea și au ajuns la închisoare. Mă gândeam cum o să ies din această încurcătură. „Nu, a spus el, am fost la închisoare împreună.” Apoi s-a prezentat. Era același om pe care l-am văzut în fotografia din celulă săptămâna trecută. Avea către 80 de ani. E vorba despre Richard Wurmbrand, marele scriitor, pastor luteran, închis pentru credința sa, pentru că a făcut parte din mișcarea de rezistență. Nu puteam să cred.

I-am spus: „Am o carte scrisă de dvs. în biblioteca mea.” Aceasta m-a legat pe mine de el. Mi-a spus: „Fiule, trebuie să merg să iau ceva de băut, vino cu mine.” S-a ridicat și s-a prins de brațul meu. Am mers prin mulțime și am ieșit pe ușă. Apoi mi-a spus o altă situație. „O să-ți povestesc despre adventiștii pe care am ajuns să îi cunosc în închisoare. Știi că adventiștii dădeau zecime în închisoare?”

„Zecime? Cum ar putea cineva să dea zecime în închisoare? Nu ai niciun fel de venit.”

„Deși nu aveau niciun fel de venit, ei dădeau zecime din mâncarea pe care o primeau, care era și așa foarte puțină. În

Karen și Dwight Nelson împreună cu echipa Editurii Viață și Sănătate, care a lucrat la cartea *Proiectat să dureze*, ediția în limba română.

fiecare săptămână primeam o bucată de pâine uscată. Adventiștii din închisoare rupeau o bucată, din devotament față de Dumnezeu, și o dădeau unui coleg de celulă care suferea mai mult decât ei.” M-am gândit: Ce jenant că eu sunt aici, într-un pământ al abundenței, și au fost momente când mă gândeam că nu vreau să dau zecimea lui Dumnezeu, vreau să opresc banii pentru mine. Și românii creștini adventiști își frângeau pâinea pentru cei care sufereau.

Wurmbrand mi-a mai spus: „Am ajuns să îi cunosc pe adventiști. Din cauza voastră știam când venea ziua a șaptea.”

M-am gândit că asta este ciudat. Ce făceau? Strigau pe holuri: „A venit Sabatul!”

Wurmbrand mi-a spus că știa mereu când venea Sabatul, pentru că îi auzeau pe adventiști gemând și strigând din cauza bățăilor primite de la gardieni. Atunci ei știau: trebuie să fie ziua a șaptea.

Mă gândeam că trăiesc într-o lume liberă, nimeni nu mă oprește să merg la biserică atunci când vreau eu, dar românii adventiști, pentru a-L onora pe Creatorul Universului, țineau ziua Lui și erau gata să fie bătuți, dar nu voiau să muncească în ziua sfântă a lui Dumnezeu. M-am gândit că, dacă voi ajunge la o criză în viața mea, într-o bună zi, vreau să păstrez moștenirea adventiștilor români închiși pentru credința lor. Vreau să fiu exact ca ei. Am cunoscut un român faimos și am fost foarte recunoscător pentru că am avut șansa de a ne întâlni și mi-a spus povestea despre viața în acea închisoare.

A. B.: Vă mulțumesc pentru că ne-ați împărtășit această experiență. Este foarte impresionant să aud asta. Desigur, nu au fost doar câțiva adventiști în închisoare, dar au fost și mulți alții care au fost credincioși și care au avut propriile lupte. Dar sunt fericit să văd că și generațiile mai tinere, care nu au fost expuse unei asemenea presiuni, aceea de a fi închise, vor avea același spirit.

Ce aveți în plan pentru viitor? Care sunt următoarele dvs. angajamente pentru care vă pregătiți?

D. N.: O să mă întorc la amvon în acest Sabat. Am o predică de scris și știu deja ce o să fac în avion în drum spre casă. Mă așteaptă o săptămână foarte aglomerată la Andrews.

În afară de asta, în câteva săptămâni, prietenul meu și al tău, Mark Finley, începe o serie de prezentări prin satelit la nivel mondial și o să participăm și noi. O să avem un ecran uriaș unde îl vom proiecta pe Mark. Am pornit deja numărătoarea inversă pentru asta. Națiunea noastră trece acum printr-o experiență incredibilă din punct de vedere economic și politic. Ca orice alt american, urmăresc cu interes această situație. Mă întreb cum se va termina din punct de vedere politic, economic. Este posibil ca noi, ca rasă umană, să ne apropiem de granița eternității. Dacă a fost vreun timp vreodată când să fie nevoie ca noi, în comunitatea noastră de credință, să fim plini de pasiune în transmiterea Evangheliei lui Isus Hristos, acesta este momentul. Lumea este gata și dorește să audă această Evanghelie. Acasă încercăm să folosim fiecare modalitate pusă la dispoziție de mass-media pentru a ne extinde perspectivele și limitele de dragul lui Hristos.

A. B.: Vă mulțumesc pentru că ați fost alături de noi.

D. N.: Noi vă mulțumim. ■

Interviu realizat de Adrian Bocăneanu, directorul postului SperanțaTV.

Să ne cunoaștem familia adventistă...

FINLANDA

Una dintre cele mai nordice țări ale lumii, cu o climă aspră și păduri ce acoperă aproape două treimi din suprafața de peste 338.000 km², Republica Finlanda este socotită adesea granița nordică între estul și vestul Europei, fiind așezată pe țărmul Mării Baltice, între Rusia, la est, și Suedia și Norvegia în nord-vest. Cunoscută și ca „Țara celor o mie de lacuri”, Finlanda are, în realitate, nu o mie, ci cu mult mai mult – 56.000 de lacuri. Capitala țării este Helsinki, iar populația nu depășește 5,3 milioane de locuitori.

Creștinismul în această zonă are atât trecut – a ajuns aici în secolul XIII – cât și prezent – aici este cea mai mare biserică luterană din Europa.

A. F. Lundqvist, un căpitan de vas, a cumpărat în 1885 de la un colportor din Liverpool cartea lui Uriah Smith *Gânduri despre Daniel și Apocalipsa* și cartea *Marea luptă*. Ca rezultat, a început imediat să țină Sabatul și a devenit adventist. Întors în Finlanda le cere ajutorul fraților din Suedia, care îl trimit aici pe Emil Lind. În 1892, președintele Conferinței din Suedia vine la Helsinki și, în urma grupei de studiu pe care o conduce, în apartamentul în care locuia, și a școlii duminicale organizate, se botează familia unui tâmplar, M. Lindqvist.

În 1894 se organizează prima biserică adventistă în Helsinki, cu 24 de membri, în 1917 se va deschide prima școală misionară, iar în 1926 un institut de sănătate.

În prezent, în Finlanda sunt peste 5.000 de membri adventiști, care se închină în 73 de biserici și 5 grupe. Editura, cele 4 școli adventiste, institutul de sănătate sunt mărturii ale unui creștinism practic și autentic.

ADRA Finlanda s-a implicat în ultimii ani în proiecte sociale majore în mai multe țări ale lumii, cu precădere din Africa. Împinși de dragostea pentru Mântuitorul lor, tinerii din această țară merg ca misionari în zone unde mesajul adventist este mai puțin cunoscut, fiind activi în proiecte sociale și evanghelice.

Adrian Neagu, pastor, Conferința Oltenia

COMITETUL DE BUGET — UNIUNEA ROMÂNĂ

În perioada 21-23 noiembrie 2008, membrii Comitetului Executiv al Uniunii au fost convocați la sediul Uniunii pentru sesiunea obișnuită de toamnă, care poartă numele de Comitet de buget. În cadrul acestei întâlniri au fost prezentate, discutate și aprobate proiectele de buget ale instituțiilor bisericii, precum și ale departamentelor Uniunii. De asemenea, au fost prezentate și aprobate proiecte noi pentru anul 2009, precum „Follow the Bible”, Statutul Casei de Pensii și Ajutoare, proiecte de misiune externă, Cartea anului 2009, calendarul zilelor și colectelor speciale pentru anii 2009 și 2010, programul alegerilor (Uniune și Conferințe). Prezentăm, în continuare, rapoartele președintelui, secretarului și trezorerului Uniunii.

Călcând pe urmele Lui

TEODOR HUȚANU

Verificarea traiectoriei

„Testul casei” este aplicat de Mântuitorul uneia dintre cele mai sfinte exprimări ale noastre: „Doamne, Doamne!” (Mat. 7,21-27). Nu doar la finalul Predicii de pe Munte, ci și la finalul lucrării Sale pământești, Domnul Hristos le reamintește urmașilor Sale implicația folosirii apelativelor „Învățătorul și Domnul”: „... ca și voi să faceți cum am făcut Eu” (Ioan 13,13.15). Acum, la sfârșit de an, ne cercetăm pe noi înșine: cum am pășit pe urmele Celui care a continuat să ne invite: „Veniți la Mine..., luați jugul Meu și învățați de la Mine...” (Mat. 11,28.29)?

Răspunsul poate fi: casa zidită pe stâncă sau casa zidită pe nisip. Orice suflet botezat, orice idee pusă în aplicare, orice picătură de sânge vărsată pe frontul misiunii, orice proces verbal și orice adunare de închinare își primește radiografia autenticității de la Martorul Credincios și Adevărat, care cunoaște atât predicile, cât și faptele noastre.

Semnele speranței

Deși nu se poate spune că totul merge bine, un „raport” negativ nu ne ajută să ne îndreptăm pașii spre

Țara Promisă. Realitatea cu lumini și umbre invită și mai insistent speranța. Veștile sosite din diverse sectoare ale frontului misionar ne anunță că ziua minunilor este chiar în fața noastră. Indiferent de vârstă, indiferent de pregătirea profesională sau ocupație, zeci de suflete Îl pun pe Domnul la încercare și zăgazurile cerurilor se deschid, iar Evanghelia ajunge unde nu am fi crezut. Vocea Speranței, SperanțaTV, Viață și Sănătate, Sola Scriptura, AMiCUS, TinServ: purtăm chemarea noastră în însuși numele nostru și nu puțini sunt aceia care aleg să pășească sub stindardul slujirii Evangheliei veșnice. Însă amploarea acestui fenomen misionar așteaptă încă amplitudinea profetică visată de pionierii mișcării adventiste și transmisă până la noi.

Împrejurările în care ne aflăm vorbesc despre uși deschise pentru misiune, despre resurse abundente – literatură, radio și televiziune. Disponibilitatea implicării în proiecte misionare este o realitate argumentată pe diverse meridiane. Diaspora privește spre casă, iar fâgăduința ploii târzii așteaptă lucrători pentru ogoarele pregătite pentru seceriș. De aceea, „nu ne putem dezvinovăți”!

Urmarea Maestrului cere schimbare

Deplasarea noastră în pas cu Domnul lucrării poartă cu ea provocarea permanentă a corectării ideilor și metodelor noastre. Deviza „Biblia și Spiritul Profetic” riscă să devină o amintire erodată de moara rutinei și tradițiilor coagulate pe drumul spre Canaan. Deși cităm pe de rost „Doar metoda lui Isus”, nu gustăm întotdeauna „adevăratul succes” misionar.

Noutatea sau obișnuința, metodele seculare sau nebiblice – chiar bine intenționate – constituie seva care adapă rutina, afirmarea firească și instituționalizarea. În cele din urmă, această gripare favorizează percepția nefastă a funcționării bisericii pe baza unui sistem ierarhic rigid, în care activitatea bisericii locale și lucrarea personală a fiecărui membru sunt sufocate de planurile impuse de sus în jos.

La confluența retrospectivei anului 2008 cu perspectiva anului 2009, mă întreb dacă nu cumva eu, prin zăbovirea mea de a adopta modelul inspirat de a face lucrare, nu stau în calea idealului unei biserici împreună-lucrătoare, pregătită pentru evenimentele finale. Acest „eu” poate fi oricine din formația oștirii Prințului Emanuel – căpetenie sau ostaș. Când eu sunt cel care face totul, când activitatea mea este absorbită aproape total de bisericile păstorite, când trudesesc pentru suplینirea consumului intern, când predic continuu și nu mai am timp de instruire și de îndrumare, când cuceririle misionare ale anonimilor nu au loc în program din cauza punctelor administrative, când holdele albe sunt ignorate și bucuria secerișului rămâne ascunsă de așteptătorii revenirii, când Sabatul mă lasă obosit și fără timp pentru Domnul Sabatului – eu, pastorul, am nevoie de o schimbare. Când aștept ca pastorul să fie mereu la amvonul bisericii mele, când prezbiterii nu au reale atribuții pastorale, când dăm de necaz pentru că obosim așteptând ca alții să facă lucrarea, când căutăm dezlegări doctrinare în fața asaltului dur al vieții – atunci, fără îndoială, mărturia mea misionară are nevoie de înnoire.

Când funcționarea instituțională ne sustrage de la misiune, ne putem aștepta ca Inspirația să ne spună: „Este datorita ta să schimbi cursul acțiunilor tale” (Ellen White, *Christian Leadership*, p. 48). Să ne ferim să facem parte dintre aceia despre care se spune: „...nu sunt pregătiți să schimbe cursul acțiunilor lor și să trăiască pentru slava lui Dumnezeu.” (*Mărturii pentru comunitate*, vol. 2, p. 394)

Confortul metodelor cunoscute, ecleziologia medievală care ne împarte în clerici și laici, biserica „de ziua a șaptea” și nu de toate zilele, evitarea sacrificiului de sine, amânarea, bunăstarea sau crisparea structurilor – pot fi tot atâtea răspunsuri la întrebarea: „De ce întârzie reînvierea?”

Durerile schimbării

Deseori întâlnim întrebarea bine intenționată: „De ce nu faceți schimbarea?” Această responsabilitate nu trebuie ignorată, însă este nevoie de o revizuire a întrebării. Biserica suntem noi, fiecare, de aceea biserica arată ca mine și ca tine. Schimbarea începe cu mine, iar atunci când ea devine fenomen colectiv se atinge masa critică, după care urmează reacția sau explozia schimbării generalizate. Modificările structurale fără schimbarea inimii sunt demersuri care se pot înfăptui și fără Duhul Domnului. A fi în rămășiță și a face apel la dezlegări, revizuirii și relaxării doctrine, ca să poți munci și în Sabat, sau să fii conducător în biserică și să faci și politică, arată că undeva ceva nu merge, deși „se cade să faci bine în ziua de Sabat” sau este de așteptat să lucrezi pentru binele cetății, indiferent de partidul aflat la putere. Exemplul paulin ne este bine cunoscut: „... mă port aspru cu trupul meu.” În Evrei 12,4, acest model este reafirmat: „Voi nu v-ați împotrivit încă până la sânge în lupta împotriva păcatului.”

Schimbarea este intervenția lui Dumnezeu. El scoate fulgerele și

tunetele și aduce ploaia. Eu trebuie să aștept și să fiu gata pentru ploaie. De ce nu vine ploaia fără nori și fulgere? De ce nu rodește pământul dacă nu este rănit de plug? De ce nu rodește sămânța dacă nu moare? De ce nu avem faină, must și untdelemn fără moară și fără teasc? Pentru că nu există mântuire fără cruce și mărturie fără martiraj. Dacă ne-am judeca singuri, n-am fi judecați. Dacă am face în timp de liniște lucrarea încredințată, nu ar mai fi necesar să o facem în vreme de strâmtorare.

Balsamul speranței

Schimbări cunoscute și chiar recunoscute ca fiind de dorit rămân consolator pe banca de rezerve, în timp ce jocul continuă cu vechile metode și deprinderi. Știm și acceptăm că fiecare credincios se naște ca misionar în familia lui Dumnezeu, că „lucrarea” este privilegiul și mandatul fiecăruia dintre noi, dar nu renunțăm total la împărțirea bisericii în actori și spectatori. Credem că viața bisericii nu se reduce la o zi specială și la un loc anume, afirmăm necesitatea grupelor mici, a bisericii de toate zilele, însă religia noastră continuă să rămână preponderant „de ziua a șaptea”.

Ne place să ne considerăm „mișcarea adventistă”, însă gândim ca „neamurile” când districtul pastoral cuprinde doar adunările dintr-un teritoriu și nu tot teritoriul până la următorul district. Și exemplificarea poate continua periculos de mult. Este necesar să ne hotărâm. Metoda lui Isus sau tradițiile noastre? „Domnu’n curând se coboară pe nori” sau „Stăpânul meu zăbovește să vină”? Prin Iordan spre Canaan sau safari în pustiu?

Natura umană acceptă anumite schimbări doar sub presiune sporită. Istoricul adventist George Knight face o afirmație foarte neconfortabilă: „Istoria Bisericii Adventiste arată

Reînnoirea anului este o bună ocazie de a ne reînnoi alegerea de a călca pe urmele Lui. „Însă nu suntem forțați să pășim pe urmele Sale. Dacă nu mergem pe urmele Sale, este rezultatul alegerii noastre deliberate.”

(Ellen White, *Counsels to Stewardship*, p. 138)

că ea niciodată nu a făcut schimbări structurale majore până ce nu a ajuns pe marginea colapsului organizațional și financiar” (G. Knight, *The Fat Lady and the Kingdom*, Pacific Press, 1995, p. 18). Nici biserica Nouului Testament nu a fost imună la acest sindrom, iar norii persecuțiilor au produs în istoria creștinismului cernere și stimulare spiritual-misionară. Nu e de mirare că marea strigare și Antihristul sunt realități simultane în derularea evenimentelor finale.

De unde începem?

Patru planuri majore așteaptă atenția cuvenită. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefăceți prin înnoirea minții voastre” (Rom. 12,2). Mai întâi este necesar să ne opunem **presiunii care încearcă să transforme conducătorii spirituali în manageri instituționali**. Slujitul la mese nu trebuie să afecteze loialitatea noastră, deturnând-o de la Evanghelie către sistem. „Mulți administratori au nevoie să se considere slujitori și facilitatori, și nu 'boși' sau 'birocrați de carieră'. Trebuie să distrugem mentalitatea care privește mișcarea din pastorație în administrație ca pe o 'promovare'” (G. Knight, *The Fat Lady and the Kingdom*, p. 51). Reconcențarea spre misiune, pasiunea pentru sufletele din biserică și din afara ei, reînvierea spiritului pionierilor și a viziunii profetice cu privire la rostul rămășiței sunt priorități care cer să nu mai fie amânate.

În al doilea rând, **atragera și implicarea fiecărui purtător de daruri spirituale în studiu, rugăciune, plănuire și acțiune misionară** poate spulbera umbra birocratizării și a divizării nebiblice a frăției noastre de credință în actori și spectatori sau în funcționari și muncitori. Cel care împarte darurile Sale cum voiește așteaptă să fie recunoscut ca autoritate finală în legitimizarea lucrătorilor din via Domnului. Exercițarea autorității unei structuri a bisericii pentru a descuraja sau interzice implicarea unui suflet în slujirea creștină presupune o înțelegere incorectă și contraproductivă a procesului păstoririi turmei Domnului. Eliberarea potențialului întregii familii adventiste pentru mărturisire este imperativul prezent al misiunii noastre, pentru că în timp ce unii trăiesc deja acest miracol, trebuie să recunoaștem

că între noi „sunt mulți neputincioși și bolnavi, și nu puțini dorm”. (1 Cor. 11,30)

Darurile Duhului Sfânt reprezintă potențialul rezervat rămășiței. Încurajarea voluntariatului și recunoașterea celor acreditați de Duhul Sfânt sunt mai necesare ca oricând. Următoarea avertizare inspirată este și astăzi valabilă: „Predicile au mare căutare în bisericile noastre. Membrii s-au învățat să depindă de declamațiile de la amvon și nu de Spiritul Sfânt. Necerute și nefolosite, darurile spirituale revărsate asupra lor au ajuns ineficiente.” (Ellen White, *1SM*, p.127)

Acest semnal ni se adresează deopotrivă – responsabili din cadrul Uniunii și Conferințelor, pastori ai districtelor, prezbiteri și slujbași locali. Într-o societate în care autoritatea este contestată, iar corupția este suspiciune generalizată, într-o atmosferă religioasă traversată de raționalism, revizionism și relativism, păstrarea încrederii și păstrarea unității în familia bisericii presupun, cu mare necesitate, întruparea metodei unice a Domnului Isus, atât în vorbirea, cât și în lucrarea fiecăruia dintre noi, începând cu străjerii rămășiței. Când ajung să înțeleg și să cred că biserica nu poate fi altfel de cum sunt eu, biruința pocăinței și aruncarea totală pe frontul Evangheliei pot deveni realitatea glorioasă care să anunțe încheierea lucrării.

Flexibilizarea structurilor pentru facilitarea misiunii este un semnal lansat la nivel mondial de către conducerea bisericii. Evaluările arată că prea multe resurse umane și materiale sunt consumate pentru funcționare instituțională, în timp ce pastorația și evanghelizarea rămân subdezvoltate. De aceea, reorientarea resurselor, redobândirea spiritului misiunii, recăpătarea caracterului de „mișcare” și schimbarea mentalității sunt puncte urgente pe ordine de zi. „Predicare bună, pastorație iubitoare și evanghelizare convingătoare sunt cele mai mari nevoi ale adventismului de astăzi.” (G. Knight, *The Fat Lady and the Kingdom*, p. 52)

În final, **nașterea de noi celule – grupe și biserici locale** – este semnul sănătății bisericilor-mamă și al prezenței Proviidenței în planurile și acțiunile noastre. „Mâna lui Dumnezeu va fi recunoscută în înființarea de noi

biserici locale” (Ellen White, *Lift Him Up*, p. 220). Cei nou-converțiți sunt semnele speranței nașterii noastre din nou la acest adevăr insuficient prețuit. Noi fântâni adună noi ape, singurele care pot stinge setea oricărui misionar.

Speranța noastră: pe urmele Lui!

„O reînviere și o reformă trebuie să aibă loc sub călăuzirea Duhului Sfânt... Reînvierea înseamnă o reînnoire a vieții spirituale, o trezire a puterilor minții și inimii, o înviere din moarte spirituală. Reforma înseamnă o reorganizare, o schimbare în idei și teorii, obiceiuri și practici.” (Ellen White, *Review and Herald*, februarie 1902)

Reînnoirea anului este o bună ocazie de a ne reînnoi alegerea de a călca pe urmele Lui. „Însă nu suntem forțați să pășim pe urmele Lui, este rezultatul alegerii noastre deliberate” (Ellen White, *Counsels to Stewardship*, p. 138). „Nu există scuză pentru lipsa noastră de înțelegere spirituală... Lucrarea de înaintare nu este lăsată total dependentă de slabele noastre eforturi umane; însă atunci când încercăm să mergem pe urmele Mântuitorului, ne va fi oferită putere divină” (Ellen White, *Peter's Counsel to Parents*, p. 16). Chiar nu ne putem dezvinovăți!

Speranța finalului traseului urmării lui Isus ne poate ajuta să apreciem coresponsător această alegere: „Pe acest pământ ei au pășit pe urmele Sale, lucrând așa cum a lucrat El pentru sufletele pentru care a murit, iar când El va veni să-i pretindă pe ai Săi, ei vor intra în bucuria Sa, stând la masă cu El în Împărăția Sa. 'Și unde sunt Eu' – a zis El – 'acolo va fi și slujitorul Meu' (Ioan 12,26).” (Ellen White, *This Day with God*, p. 202). Pentru anul 2009, așa să ne ajute Dumnezeu! Amin! ■

Teodor Huțanu este președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

În mâna lui Dumnezeu

EMILIAN NICULESCU

El ține în mână adâncimile pământului și vârfurile munților sunt ale Lui. (Psalmi 95,4)

Ca de fiecare dată, imaginea grafică a datelor statistice, culese de-a lungul timpului cu privire la numărul de membri ai Uniunii noastre, generează o linie frântă, asemenea profilului unui lanț muntos, cu suișuri și coborâșuri.

Desigur, ne-am dori ca mai ales în acest domeniu, care conține cele mai prețioase valori pe care le are biserica, să operăm cu alte date, mai ales că în ele se exprimă și rezultatul eforturilor misionare conjugate ale tuturor departamentelor. Aici regăsim roadele campaniilor evanghelice ținute în biserică

faptul că piscurile realizărilor mari sau mărunte se datorează conducerii, susținerii și binecuvântărilor lui Dumnezeu. Lui I se datorează tezaurul adevărilor cu care operăm, facilitățile materiale de care beneficiem, timpul de har și pace și fiecare suflet intrat în biserică.

Să aruncăm o privire asupra tabloului statistic din tabelul de mai jos și vom face apoi unele observații:

Decese – pastori pensionari în 2008:

- Dumitrașcu Dumitru – Conferința Moldova
- Turturică Pavel – Conferința Muntenia
- Ionescu Mihail – Conferința Muntenia
- Rusu Gheorghe – Conferința Banat

SITUAȚIA INTRĂRILOR ȘI IEȘIRILOR 1 ianuarie-30 septembrie 2008

Trimestrul	Intrări			Ieșiri		
	Botezuri	Vot	Scrisori rec.	Scrisori rec.	Decese	Excluderi
I 2008	163	34	267	542	319	302
II 2008	584	27	235	338	226	158
III 2008	575	19	280	253	299	136
TOTAL	1.322	80	782	1.133	844	596
	Total intrări	2.184		Total ieșiri	2.573	

sau alte locuri publice, ale activității remarcabile a armatei de colportori care bat la ușile oamenilor și la porțile instituțiilor, ale plantatorilor de biserici, ale tinerilor care au oferit „un an din viață pentru Hristos” și ale tuturor celor care, în calitate de angajați sau voluntari, au înțeles că a fi adventist înseamnă a fi misionar. Realitatea este că dinamica vieții bisericii are aspect de zigzag.

Totuși este important și, în același timp, liniștitor să știm că și în cazul acestui „relief variat” își găsesc aplicare cuvintele inspirate ale psalmistului. În punctele abisale ale graficului putem beneficia de asigurarea: „El ține în mână adâncimile pământului.” Cu aceasta nu vrem să spunem că El a determinat în vreun fel descreșterile numerice, Cel care „dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință” (2 Petru 3,9). Noi înșine am dori să nu existe aceste pante coborâtoare în statisticile de membri, dar ceea ce e important este ca în oricare punct de pe traseu să rămânem în mâna lui Dumnezeu.

„... și vârfurile munților sunt ale Lui.” De asemenea, este important să recunoaștem, la acest moment de retrospectivă,

Concluzii generale:

- Față de finalul anului 2007, trei Conferințe au semnalat o creștere a numărului de membri, restul sunt în scădere (la Comitetul de buget de anul trecut doar două Conferințe erau în creștere).

- Per total, diferența față de 1 ianuarie 2008 (68.860 membri) este în trimestrul III de 329 de membri în minus (68.551 la 30 septembrie 2008).

- Numărul deceselor se menține în jurul aceluiași cifre: între 226-319 pe trimestru.

Psalmi 95,6.7: „Veniți să ne închinăm și să ne smerim, să ne plecăm genunchiul înaintea Domnului, Făcătorului nostru. Căci El este Dumnezeuul nostru și noi suntem poporul pășunii Lui, turma pe care o povățuiește mâna Lui...” ■

Emilian Niculescu este secretarul Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste din România.

„Totul vine de la Tine”

IOAN CÂMPIAN TĂTAR

... totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.
(1 Cronici 29,14)

In ciuda crizei și turbulențelor financiare din lumea noastră, față de care nicio țară nu poate rămâne imună, Biserica a fost ocrotită de bunul Dumnezeu, iar din punct de vedere financiar a continuat să crească. Pentru o astfel de vreme avem asigurarea lui Dumnezeu, iar atitudinea noastră nu poate fi alta decât cea exprimată de împăratul David prin cuvintele: „Totul vine de la Tine și din mâna Ta primim ce-Ți aducem.”

Pentru a vedea în mod concret felul cum Dumnezeu a binecuvântat Biserica din țara noastră, vom prezenta în tabelul de mai jos situația veniturilor la capitolul zecimi, în perioada ianuarie-octombrie 2008, în comparație cu aceeași perioadă a anului trecut.

Procentul de creștere a zecimii la nivelul Uniunii în 2008 (ianuarie-octombrie) față de aceeași perioadă a anului trecut este de 28%, iar ca sumă absolută zecimea a crescut cu 9.751.850 RON. Dacă luăm în considerare efectul inflației, care a continuat să crească pe parcursul acestui an (7,9% în octombrie 2008), creșterea actualizată este de 20%.

În condițiile în care, după o perioadă mai lungă de apreciere, moneda națională s-a depreciat în acest an față

de moneda europeană cu 11%, creșterea în euro în ianuarie-octombrie, față de aceeași perioadă a anului trecut, este de 18%. Zecimea medie pe membru, pe lună, este de 58,4 RON și reprezintă nu doar structura diversă a bisericii, dar și credințioșia membrilor.

Darul de la Școala de Sabat se ridică la suma de 1.795.032 RON la data de 31 octombrie 2008, o creștere de 18% față de aceeași perioadă a anului precedent.

Apelul pentru ajutorarea celor afectați și în acest an de inundații a cunoscut un răspuns peste așteptările noastre, iar suma donată pentru ADRA se ridică la 660.000 RON.

Avem suficiente motive pentru a-I fi recunoscători bunului Dumnezeu pentru modul în care i-a binecuvântat pe copiii Săi, precum și pentru modul în care credințioșia față de El s-a manifestat prin zecimile și darurile aduse de bunăvoie în fața altarului. Recunoaștem în acest fel că tot ceea ce a fost oferit și tot ce ne-a rămas constituie darul Său pentru noi. ■

*Ioan Câmpian Tătar
este trezorerierul Uniunii
de Conferințe a Bisericii
Adventiste din
România.*

Conferințe	2008				2007			
	Zecime		Medie/membru		Zecime		Medie/membru	
	RON	EURO	RON	EURO	RON	EURO	RON	EURO
Banat	4.138.852	1.133.932	598	163	3.053.869	925.414	436	132
Moldova	7.890.378	2.161.747	601	164	6.412.091	1.943.057	475	144
Muntenia	13.805.044	3.782.203	711	194	9.740.351	2.951.621	499	151
Oltenia	6.119.338	1.676.530	509	139	4.837.514	1.465.913	392	119
Trans. de Nord	3.797.140	1.040.312	490	134	3.084.359	934.654	396	120
Trans. de Sud	5.476.912	1.500.523	598	163	4.347.620	1.317.463	474	143
TOTAL	41.227.669	11.295.250	584	159	31.475.814	9.538.122	445	134

Salvat din trenul morții

EUGENIA GHEORGHÎĂ

Păzește-mă ca lumina ochiului, ocrotește-mă la umbra aripilor Tale. (Psalmi 17,8)

Venise cu soția și cu una dintre cele două fiice ca pacienți la Centrul de Sănătate Herghelia. O familia frumoasă. Îți reținea atenția o siluetă înaltă, cu zâmbet larg, molipsitor, ce nu te lăsa să fii zgârcit în a-i răspunde în aceeași manieră. Fără a fi neapărat cititor de suflete, ceva îți spunea că în această persoană este păstrată o durere cu rezonanță târzie. Pentru un timp am privit cazul din umbră, căutând un moment prielnic pentru abordare. Într-o atmosferă de simplitate, am parcurs împreună gânduri urzite în suferință, exprimate prin cuvinte care băteau măsura unei blândeți ieșite din comun. Se pare că numai aceia care au atins apogeul suferinței pot manifesta acea liniște socotită, calculată, ce îți impune respect și considerație.

Astfel, am aflat că și pe el, ca pe mulți alții, i-a atras fluviul larg al timpului de față spre curentul nestăvilat al emigrării. L-am rugat să desfășoare în timp – dacă tăria sufletească îi permite – acele amintiri tivate cu durere. Timpul pentru el s-a oprit la data de 11 martie 2004, ora 7:38, când se afla în trenul care îl ducea la serviciu, ca de obicei. Numai că acel tren care transporta zeci de muncitori n-a fost ca până atunci – un tren care, după truda zilei, să-i aducă înapoi în sânul familiei, unde erau așteptați – ci unul care s-a transformat, într-o secundă, într-un tren al morții.

În timpul conversației, zguduiri repezi și neobișnuit de violente îi încarcă sufletul cu o tristețe vagă și nelămurită îndeajuns, imprimându-i o noblețe particulară. Firul dezvoltării părea că s-a oprit și el pentru o frântură de timp, apoi a fost legat din nou, după o așezare, măreață de o anume durere, într-o poziție mai confortabilă în scaunul unde bărbatul greu încercat ședea. Am înțeles fragmentar, limpede mai pe urmă, dezastrul produs într-o clipă, suficient pentru a lăsa pe termen lung sau pentru toată viața infirmități, copii orfani, văduve și amintiri neșterse ale celor care nu mai există. O bombă a explodat chiar în vagonul în care se afla. Mulți călători stăteau în picioare pentru a coborî la prima stație, el rămânând încă pe banchetă, iar în timpul exploziei aceștia au format un scut uman între el și bombă. A fost singurul rămas în viață din acel vagon. Doar degetul mic de la o mână a fost semnul că în el mai pulsa viața, restul complet imobilizat.

Mișcarea acestui deget a fost de ajuns pentru a atrage atenția unui suflet, care s-a aplecat asupra lui pentru a-i da ajutor. El l-a numit „îngerul păzitor”; eu i-aș mai atribui un nume, acela de „samaritean milos”, pentru că s-a îngrijit de nevoile urgente ale unui semen, scoțându-l dintre cei ce nu mai aveau viață, înfășurându-l într-o pătură și căutând o ambulanță pentru a-l duce la cel mai apropiat spital. În trenul acela fuseseră amplasate patru bombe. Dezastrul nu putea fi descris în cuvinte. Unitatea de suflet a samariteanului a rămas

vie în sufletul lui, motiv pentru care a început să-l caute pentru a-i mulțumi. L-a găsit prin intermediul televiziunii. S-au întâlnit, întâlnire care a fost plină de bucurie și recunoștință în primul rând față de Dumnezeu, care a trimis acel înger păzitor la timpul potrivit, care apoi și-a asumat un al doilea rol, cel de samaritean. Astfel de încercări în care simți ocrotindu-te mâna lui Dumnezeu te apropie de apogeul maturității spirituale. Cu sufletul încă plin de fiorii trecutului, încerca pe aceeași limbă în care și-a turnat durerea să-I ducă prinos de recunoștință Celui care l-a ocrotit, salvându-l din gheara morții. Soția, alături de el, împărțea același spor de împreună-simțire adunat din toate resursele ei sufletești. N-am desprins din această destăinuire niciun resentiment față de acele suflete cu orizonturi coborâte care au pus la cale acel atentat.

Deși corpul îi fusese ciuruit de multiple bucăți de metal, totuși niciun organ vital nu i-a fost atins în așa măsură încât să nu se poată reface. Frațiunea de secundă de dinainte de a-și pierde cunoștința a fost timpul cel mai prețios pentru rugăciune: „Doamne, ai milă de mine și de familia mea...” „Ochii Domnului sunt peste cei fără prihană și urechile Lui iau aminte la strigătele lor” (Psalmi 34,15). „O mie să cadă alături de tine și zece mii la dreapta ta, dar de tine nu se va apropia.” (Psalmi 91,7)

Deși numai parțial refăcut, aceasta nu-l împiedica să-i viziteze pe cei ce se aflau încă în spitale luptând cu suferința, încurajându-i că bătălia nu este pierdută. Sub imboldul unei supreme utilități, era un leac alinător pentru durerile altora, deoarece el însuși era o apariție de sănătate sufletească, reconfortantă. Fiecare dintre cei vizitați era pentru el un caz special, un ogor unde se putea însămânța o *nădejde*. Deși viitorul îi era umbrat de infirmități care, la prima vedere, nu se puteau observa, nimic din acestea nu au eclipsat structura lui interioară. A reușit să-și găsească echilibrul în ciuda împrejurărilor.

În urma acestei tragice întâmplări, a primit cetățenia spaniolă și Îi este recunoscător Celui care i-a redat pentru a „treia” oară viața. În final, i-am urat fratelui Lorin Ciuhat o a treia cetățenie, cetățenia cea *veșnică*.

Într-una din zile, l-am întâlnit pe drumeagul de la liziera pădurii ce împrejmuește sanatoriul, ducând un vas cu apă proaspătă de la izvor. Ne-a întâmpinat cu același zâmbet larg, molipsitor, la care nu puteai rezista fără să-l răsplătești în aceeași măsură. Frânturi de jurnal: „Ca supraviețuitor al atentatului terorist din 11 martie 2004, de la Madrid, Spania, țin să dau mărturie publică referitoare la faptul că Dumnezeu a fost Acela care a vegheat asupra mea și, în ciuda situațiilor desperate prin care am trecut, am constatat în mod special că 'îngerul Domnului veghează asupra celor ce se tem de El și îi scapă din primejdie.' [...] Am convingerea că mulți alții își vor pune încrederea în Domnul că El este un Dumnezeu milostiv și îndurător, bogat în bunătate și credinciosie.” ■

A consemnat Eugenia Gheorghîță, Sanatoriul Herghelia

Misionarism prin literatură

SÎNZIANA CONSTANTIN

Dacă primul congres al colportorilor la care am participat, în octombrie 2005, mi-a întărit convingerea, la vremea aceea, că era o onoare pentru mine să intru în rândul ostașilor din linia întâi, în septembrie 2008 am descoperit că „bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, iar îndurările Lui nu sunt la capăt”, ba, dimpotrivă, se înnoiesc în fiecare an. La al patrulea Congres la care particip constat că experiențele cu Dumnezeu sunt tot mai mari și mai impresionante, iar Duhul Sfânt lucrează conform promisiunii făcute.

Participanți și invitați

Peste 180 de colportori, voluntari și simpatizanți ai lucrării cu publicații au fost prezenți în sala de festivități a ITA, Cernica. La acest eveniment am fost binecuvântați și de prezența câtorva oaspeți aleși: Teodor Huțanu – președintele Uniunii Române, Ioan Câmpian Tătar – trezorerul Uniunii Române, Gabriel Maurer – directorul de publicații al Diviziunii Euro-Africa, Michael Hamilton – directorul de publicații al Diviziunii Trans-Europene, Wilmar Hirle – director asistent al Departamentului de publicații al Conferinței Generale, și Howard Faigao – directorul de publicații al Conferinței Generale.

Pentru ce un congres al colportorilor?

1. Pentru a ne întoarce recunoscători cu fața spre trecut, ca să vedem drumul pe care ne-a călăuzit Domnul și să-I mulțumim:

- pentru noii recruți ce s-au atașat echipei existente – peste 30 de persoane în Uniunea Română;
- pentru experiențele uimitoare din ultimul an;
- pentru libertatea deplină de a pătrunde oriunde cu publicații;
- pentru Cartea anului 2008, *Triumful iubirii*, care a fost tipărită până în septembrie într-un număr impresionant de 1.100.000 de exemplare și distribuită prin membrii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România. A Domnului să fie slava!

2. Pentru a privi cu credință și nădejde în viitor că...

- ... numărul colportorilor angajați va crește semnificativ;
- ... se va mări numărul membrilor implicați în lucrarea de răspândire a Cărții anului 2009;
- ... Cincizecimea va fi depășită.

Din programul Congresului

Pentru că rugăciunea este secretul succesului, în dimineața de Sabat, la ora 7, sala era plină de surori și frați veniți pentru a înălța rugăciuni de mulțumire, de consacrare și de mijlocire. O dată pe an suntem toți laolaltă, căci în restul timpului ne întâlnim doar în rugăciune și mijlocim: duminica – pentru colegii din Conferința Moldova, luna – pentru cei din Muntenia și București, marțea – pentru cei din Transilvania de Nord, miercurea – pentru Transilvania de Sud, joia – pentru Banat, vinerea – pentru Oltenia, iar sâmbăta – pentru cei de la editură și tipografie. Și mai este încă ceva ce ne leagă ca într-o familie: în fiecare zi, toți colportorii mijlocim pentru câte unul dintre colegi. E încurajator să știi că într-o zi se înalță atât de multe rugăciuni pentru tine.

După Școala de Sabat, s-au succedat toate Conferințele, cu reprezentanții lor, prezentând un scurt raport al activității.

Cuvântul din partea Domnului a fost rostit cu multă putere de fr. Faigao. Trei îndemnuri clare le-au fost adresate tuturor celor prezenți:

1. Încrede-te în chemarea ce ți-a fost adresată de Isus!
2. Urmează poruncile și călăuzirea Sa!
3. Concentrează-ți privirile asupra lui Isus!

Punctul culminant al congresului a fost atins în Sabat după-amiază. Timp de două ore am ascultat cu sufletul la gură mărturiile ale unor persoane care s-au întâlnit cu Dumnezeu

prin intermediul cărților și al dragostei cu care au fost înconjurate de unii dintre colegi.

„Unde te duci tu? Ia-mă cu tine!”

„Aruncă-ți pâinea pe ape și, după multă vreme, o vei găsi iarăși!” (Ecl. 11,1). Vara aceasta, într-o duminică, doamna Zenovia se oprește la standul nostru de sănătate din Parcul Herăstrău, recunoaște multe dintre cărțile expuse, chiar dintre cele spirituale, dar mărturisește că nu le-a citit. Ceva însă o atrage la colegii noștri, așa că a doua zi se întâlnește din nou cu ei în Piața Romană, unde aflase că aveau să vină. Tot vorbesc până când doamna o întrebă direct pe colega noastră: „Unde te duci tu? Ia-mă cu tine!”

Când aceasta i-a spus despre Biserica Adventistă, doamna Zenovia n-a avut nicio rezervă, iar vineri, când s-au întâlnit, i-a mărturisit kolegei că după 18 ani de când primise o Biblie de la o doamnă adventistă, a deschis-o pentru prima dată și a citit cartea Geneza. Din acea zi, doamna Zenovia citește cu neșă Biblia și cărțile lui Ellen White, e nelipsită în Sabat de la biserică și vrea să încheie curând legământ cu Domnul, pe care Îl iubește mult. „Deși am trăit într-un mediu acvatic o mare parte din viață”, mărturisește doamna profesor de educație fizică și instructor de sporturi nautice, „aveam sufletul uscat și nu știam că 'apa vie' era atât de aproape de mine.”

„Am fost fără Dumnezeu... și tu ai venit pe la mine”

Doamna Corina din localitatea Mihai Viteazu (jud. Constanța) începe să citească *Tragedia veacurilor* cu mulți ani în urmă. Citește jumătate și nu o poate termina, pentru că soacra i-o aruncă în foc. Dumnezeu cunoștea însă inima acestei doamne, așa că-i trimite un sol al Său tocmai din

Prahova, într-un moment de cumpănă, în septembrie 2007, cu *Tragedia veacurilor* și cu alte cărți. Doamna Corina, soțul, care cu ani în urmă fusese la un pas de a se boteza în Biserica Adventistă, și cei doi băieți adolescenți citesc cărțile pe nerăsuflăte.

După două luni, când, prin providența lui Dumnezeu, colega noastră îi vizitează din nou, aceștia, uimiți de parcă ar fi primit vizita unui înger, îi mărturisesc faptul că au ținut deja 5 Sabate acasă și că, deși au avut destule necazuri, sunt hotărâți să meargă înainte. Ce mare a fost bucuria kolegei noastre când a primit vestea că pe 2 august 2008 patru suflete – familia Amariei din Mihai Viteazu – au încheiat legământ cu Dumnezeu prin botez. O altă minune e că soacra sorei Corina, cea care aruncase cartea în foc, frecventează Biserica Adventistă.

Colegei noastre Dumnezeu i-a făcut harul de a pregusta pe pământ bucuria celor răscumparați care-i vor întâlni și recunoaște pe cei a căror atenție au îndreptat-o spre Mântuitorul. „Ce convorbire fericită vor avea aceste suflete! 'Am fost un păcătos fără Dumnezeu și fără nădejde în lume și tu ai venit la mine și mi-ai îndreptat atenția la scumpul Mântuitor, ca fiind singura mea nădejde...' Ce bucurie va fi când toți acești mântuiți se întâlnesc și îi salută pe aceia care au simțit o povară pentru sufletele lor!” (*Evanghelizarea prin literatură*, p. 130)

Congresul colportorilor, al cărui imn a fost *Fiți tari în credință!*, a fost o ocazie de înălțare sufletească în care L-am văzut pe Dumnezeu lucrând atât în afara bisericii, prin atingerea sufletelor celor cu care colportorii vin în contact zi de zi, cât și în biserică, prin impresionarea inimilor unor surori și frați care, „pofind” experiențele misionarilor, au renunțat la siguranța și confortul unui loc stabil de muncă pentru implicarea în misiune și pentru a avea propriile experiențe cu Dumnezeu.

CONVENȚIA INTERNAȚIONALĂ A DEPARTAMENTULUI PUBLICAȚII

După Congresul colportorilor, s-a desfășurat Convenția Departamentului de publicații (22-25 septembrie 2008) care a reunit peste 50 de delegați din Europa, din 22 de Uniuni, aparținând de 3 Diviziuni:

- Diviziunea Euro-Africa – director de publicații Gabriel E. Maurer
- Diviziunea Euro-Asia – director de publicații Andrey K. Arfanidi
- Diviziunea Trans-Europeană – director de publicații Michael G. Hamilton

A fost prezent și directorul de publicații al Diviziunii Asia de Nord-Pacific – Dae Sung Kim.

Fiecare zi a început cu un devoțional inspirat, prezentat de către cei patru directori de publicații, urmat de rugăciuni pe grupe. Au fost prezentate rapoarte ale activității misionare prin literatură, constituind o bună ocazie de împărtășire a ideilor și a metodelor de lucru cele mai eficiente. Printre subiectele importante abordate la această convenție, putem menționa:

1. instruirea și perfecționarea liderilor de publicații;
2. instruirea și motivarea colportorilor;
3. recrutarea și implicarea studenților în lucrarea de colportaj;
4. promovarea lucrării de publicații prin media;
5. implicarea totală a membrilor în evanghelizarea prin literatură.

Lucrarea cu publicații – un plan divin

Fr. Howard Faigao, care a prezidat această întâlnire, a prezentat lucrarea cu publicații ca fiind un plan divin. Aceasta a fost aleasă de Dumnezeu ca mijloc de evanghelizare și hrănire a bisericii Lui de pe pământ. Este o proclamare a Evangheliei prin cuvântul scris.

Temelia lucrării cu publicațiile a fost pusă de Însuși Dumnezeu:

„Când a isprăvit Domnul de vorbit cu Moise pe muntele Sinai, i-a dat cele două table ale mărturiei, table de piatră, scrise cu degetul lui Dumnezeu.” (Exod 31,18)

- Primul mesaj – iubirea Lui Dumnezeu
- Primul scriitor – Dumnezeu Însuși
- Primul material tipărit – tablele de piatră
- Prima presă de tipărit – degetul Lui Dumnezeu
- Prima carte – mărturia dragostei Lui Dumnezeu (cele Zece Porunci)
- Primul colportor – Moise
- Primii beneficiari – israeliții

Mandatul nostru: Să publicăm!

„Du-te acum, zice Domnul, de scrie aceste lucruri înaintea lor pe o tăbliță și sapă-le într-o carte, ca să rămână până în ziua de apoi, ca mărturie pe vecie și în veci de veci.” (Isaia 30,8)

Misiunea noastră: Să punem cărțile în circulație!

„Domnul mi-a răspuns și a zis: 'Scrie prorocia și sapă-o pe table, ca să se poată citi ușor!’” (Habacuc 2,2)

Tema Convenției: Păstrează viziunea vie!

Motto: Oferă o carte... Spune-i lumii!

Evanghelizarea prin publicații se poate face în două moduri:

1. prin vânzarea cărților de către colportori,
2. prin dăruirea cărților de către toți membrii bisericii.

Planul Lui Dumnezeu este ca în fiecare biserică să fie un colportor

„Dumnezeu cheamă lucrători din **fiecare biserică** din mijlocul nostru ca să se înroleze în lucrare ca **evangheliști colportori**.” (*Evanghelizarea prin literatură*, p. 21)

Gândindu-ne că în Uniunea Română sunt 1.085 de biserici și 175 de colportori, ne dăm seama că sunt încă multe locuri neocupate de cei pe care Domnul i-a înzestrat cu acest dar: „... nu duceți lipsă de niciun fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos” (1 Cor. 1,7). „Niciunul dintre voi să nu creadă că nu se poate angaja în această lucrare, deoarece este obositoare și cere timp și atenție. Dacă necesită timp, oferiți-l cu bucurie, și binecuvântarea lui Dumnezeu va fi asupra voastră. Nu a existat niciodată o perioadă când să fie nevoie de mai mulți lucrători ca în prezent.” (*Idem*, p. 22)

Diviziunea	Biserici	Colportori
Euro-Asia	1.984	2.599
Trans-Europa	1.359	159
Euro-Africa	2.496	463

Familia Amariei

Domnul vrea ca toți membrii să fie implicați

„Fie ca **fiecare credincios** să facă să circule broșuri și **cărți** care conțin solia pentru acest timp.” (*Idem*, p. 21)

Faptul că în anul 2008 cartea *Triumful iubirii* a ajuns în mâinile a peste 1.000.000 de români și faptul că pentru anul 2009 a fost aleasă o carte ce vorbește despre revenirea Domnului Hristos constituie semne ce vorbesc cu multă putere despre graba venirii Lui. Trăim timpuri mai tulburi ca niciodată, când oamenii creează o sumedenie de scenarii despre sfârșitul lumii și mulți vor să știe adevărul. Acum este șansa noastră de a pune în circulație zeci, sute, mii de cărți ce conțin doar adevărul.

Cine poate fi colportor?

„Fie ca Domnul să-i miște pe mulți dintre **tinerii** noștri să se înroleze în câmpul de colportaj, ca evangheliști colportori.” (*Idem*, p. 20)

„Atât **tineri**, cât și dintre **cei mai în vârstă** vor fi chemați din câmp, din vie sau de la atelierul de lucru și trimiși de către Domnul pentru a transmite solia Sa.” (*Idem*, p. 22)

- Un colportor de 90 de ani din Japonia spunea: „Slujitorii Domnului nu se pensionează.”
- În Kenya, 70 de soții de pastor activează în lucrarea de colportaj.
- În America de Sud, 8.000 de studenți lucrează ca evangheliști cu literatură.

Toți participanții la convenție au plecat binecuvântați cu o bogăție de informații utile și idei valoroase, dar mai ales motivați să investească mai mult în lucrarea inventată de Dumnezeu și să facă proiecte îndrăznețe. A fost o întâlnire profund spirituală de la care am plecat cu bucuria că Domnul are o grijă specială de biserică Sa, că i-a înzestrat pe cei ce coordonează acest departament cu Duhul Sfânt, cu smerenie și cu spirit de sacrificiu.

Binecuvântarea lui Dumnezeu să fie

peste toți cei ce Îi împlinesc dorința de a-L face cunoscut oamenilor prin intermediul cuvântului scris! ■

Sinziana Constantin este prim-colportor în Conferința Oltenia.

Cu viața pe față

MIHAELA NEDELCU

Apunea soarele. Fusese un Sabat special pentru 14 învățăcei în ale slujitului. Pentru unii era primul Sabat fără familiile lor, pentru alții era primul la mii de kilometri de casă. Pentru toți fusese un Sabat în care cântarea fusese înălțată în multe limbi, iar predica fusese ascultată cu răbdare în limbile română, engleză și swahili. Fusese un Sabat așteptat cu multă curiozitate: „Cum va fi?” Și trecuse prea repede. Nu avuseserăm timp să-i cunoaștem mai bine pe cei cu care dăduserăm mâna, să strângem în suflet zâmbetul tuturor copiilor și al părinților lor. Am fi vrut mai mult timp pentru recunoștința față de Dumnezeu că ajunseserăm acolo unde visaserăm de mult.

Aveam înainte o lună să gustăm din bucuria slujirii în Uganda, o țară săracă, dar deosebit de ospitalieră. În afara atâtor nevoi, ne întrebam dacă proiectele pentru care ne pregătiserăm reprezentau împlinirea nevoilor celor mai urgente. Ne frământam dacă ne vor ajunge banii, dacă vom reuși să ne integrăm într-o societate atât de diferită și, nu în ultimul rând, cum ne va schimba această experiență.

Apunea soarele, și la încheierea Sabatului am avut oaspeți, pastorul local s-a rugat cu și pentru noi, iar la ferestre copiii stăteau ca niște îngeri păzitori. „Când se lasă umbra serii” nu a răsunat vreodată mai frumos. Înainte de a ne apuca de treabă, mesajul pastorului pentru noi a fost răspunsul lui Dumnezeu la toate frământările noastre. Câteva fraze au risipit prejudecăți, ne-au lărgit orizontul, ne-au ajutat să descoperim motivații noi de slujire.

„Majoritatea albilor, fie că sunt din America sau Europa, cred că Africa are nevoie de lucruri și bani și trimit în Africa lucruri și bani, dar Africa are nevoie de cu totul altceva: are nevoie de oameni, de modele de la care să învețe, de oameni prin care Dumnezeu să demonstreze că se poate trăi altfel.”

Era o liniște cercetătoare în camera slab luminată de un felinar. Aveam

ceva lucruri și puțini bani, dar eram acei oameni de care aveau nevoie cei în mijlocul cărora eram. Ruga din acea seară a fost diferită de celelalte: „Doamne, fă-ne oamenii de care Tu și ei au nevoie!” În timpul petrecut acolo, ne-am descoperit propriile nevoi de care nu eram conștienți.

Am descoperit că bucuria părtășiei într-un bordei sărac era mai mare decât bucuria primei felii de pâine mâncate vreodată. Și ce mare nevoie aveam de această bucurie!

Am descoperit că într-un spital fără nicio condiție umană de tratament, cea mai mare nevoie nu era de igienă și medicamente, ci de un zâmbet larg și o mână dispusă să mângâie fără teamă de contaminare.

Am descoperit că într-o casă mică, în care pot încăpea 6, 8 sau 10 frați, poți avea loc și tu, cel dispus să trăiești fericirea dragostei înghesuite pe o rogojină. Și ce mare nevoie aveam de această fericire!

Am descoperit că și atunci când ești diferit, nu ai nimic al tău și simți pe pielea ta dorința altora de exterminare. Mai mult decât un cort, o pătură și o haină te fericesc doar câteva clipe petrecute alături de cei cărora nu le este rușine să te numească „frate”. Și lucrul la pământul din care nu te va mai izgoni nimeni e mai cu spor când trudescri mâini negre și albe.

Am descoperit că nu numai testele ADN pot descoperi părinții unui copil, ci și explozia de fericire de pe chipul mamei al cărei copil îl ții cu plăcere în brațe.

Am înțeles că nu trebuie să înțelegi cuvintele, ca să simți puterea rugăciunii de mijlocire.

Am descoperit că poți aduce oameni la biserică, fără să fi invitat pe cineva. „Nici nu vă imaginați câți oameni ați adus la biserică prin faptul că sunteți aici, că trăiți și munciți cu noi. Ar fi trebuit multă muncă de convingere dacă nu erăți aici”, ni s-a spus.

Am descoperit că atunci când te cheamă personal pentru slujire, Dumnezeu pregătește toate condițiile pentru mărturia publică a hotărârii. La chema-

rea lui Dumnezeu, șase tineri negri și doi albi au răspuns: „Da, Doamne” și au intrat în apa botezului. Ce frumos a fost!

În ultimele zile, am descoperit frumusețile creației lui Dumnezeu în natura Ugandei.

Am descoperit că poți converti regretul că nu ai participat personal la această misiune în idei pentru a o sprijini. Corul *Edelweiss* și grupul bărbătesc *Voces Spei* ne-au încântat cu muzica lor într-un concert umanitar pentru Africa. În acea ocazie, mulți oameni sensibili și-au arătat disponibilitatea de a sprijini proiectele viitoare. Mulțumim!

Apunea soarele peste misiunea Uganda – 2008 și ne bucurăm cât de frumos ne-a întors Domnul viața pe față. În așteptarea misiunii următoare, ne rugăm în continuare: „Păstrează-ne, Doamne, oamenii de care Tu și ei au nevoie!” ■

*Mihaela Nedelcu
este membră în
comunitatea Betel,
Ploiești.*

Componența grupului: Ciocârlan Gabriel, Cucu Cătălin-Paolo Eugen, Daniluc Daniel, Iorgulescu Adrian, Koos Tiberiu-Iosif, Lucaciu Edmond, Orășanu Florin, Șerban Florian, Ștefăniță Gabriel (toți studenți Teologie Pastorală, anul III), Ban Gabriel (capelan ITA).

Cu Dumnezeu... și la capătul lumii!

EDMOND LUCACIU

fie o biserică locală, fie un câmp deschis. Pe lângă suportul financiar, am primit din partea acestor organizații și materiale pentru a face lucrarea mai eficientă și mai bine primită pentru ascultătorii de toate vârstele.

Pe lângă grupul nostru de 10 persoane, în această campanie au mai participat 14 misionari din SUA și 4 din insulele Caraibe. În total, această campanie s-a desfășurat în 28 de locații, în jurul capitalei și în satele din apropiere, timp de două săptămâni. În fiecare seară, la ora 19, începea prezentarea, iar numărul participanților varia de la seară la seară, dar, din cauza faptului că zona aceea era puternic influențată de musulmani, mulți oameni ascultau de la depărtare ceea ce se prezenta, iar ca să se facă mesajul cât mai auzit, s-au instalat boxe pe acoperișul bisericii, astfel încât oamenii să poată asculta prezentarea de acasă pe o rază de până la 2 km. Chiar dacă situația financiară din Tanzania îi împiedică de multe ori pe frații noștri în răspândirea literaturii creștine, ei fac tot posibilul pentru a proclama Evanghelia.

Cu toate că eram pe malul Oceanului Indian, un loc foarte frumos și atractiv, unde turismul este în dezvoltare, timpul nostru era foarte limitat din cauza pregătirii necesare pentru fiecare seară de prelegere, ca să prezentăm cât mai clar și explicit mesajul transmis.

După terminarea campaniei de evanghelizare, am participat la un botez în ocean, unde ne-am adunat de la toate locațiile pentru a ne bucura împreună și a vedea rodul lucrării lui Dumnezeu în acel loc: 397 de persoane s-au adăugat bisericii lui Hristos!

Impactul nostru asupra lor

Înainte de plecare, ni s-a spus că vom impresiona prin simplu fapt că suntem albi, un lucru care s-a adeverit atunci când am fost primiți cu multă căldură de frații noștri tanzanieni. Aproape fiecare dintre noi a avut experiența de a fi atins pe piele pentru ca ei să aibă asigurarea că nu suntem vopsiți. În drumul spre locația fiecăruia, puteam auzi în spatele nostru, de la copii: *mzungu*, adică omul alb, ceea ce ne dădea impresia că suntem speciali și, în același timp, diferiți. Pentru unii am fost primii oameni albi pe care i-au văzut în viața lor. Cu atât mai mare era impactul când aflau că acești *mzungu* nu au venit pentru afaceri sau turism, așa cum se întâmplă de obicei, ci pentru a transmite un mesaj din partea lui Dumnezeu.

Poate de multe ori am simțit îndemnul de a merge cu Evanghelia cât mai departe, la cât mai mulți oameni pentru a-L face cunoscut pe Cel care ne-a schimbat viața. Citeam de multe ori cu bucurie rapoartele misionare de peste oceane și ne întrebam dacă vom avea vreodată posibilitatea de fi și noi implicați într-o astfel de lucrare.

Cu ajutorul Domnului, în vara anului 2008, ni s-a oferit această posibilitate de a fi misionari în Africa. Grupul de 10 persoane, 9 studenți de la Teologie Pastorală și capelanul Institutului Teologic Adventist, privea cu nerăbdare la ziua când va decola spre un alt continent. Cu toate că pregătirile și suportul financiar pentru această campanie păreau incerte, iar timpul insuficient, de fiecare dată ne-am lăsat în mâna lui Dumnezeu, a cărui lucrare o făceam.

Astfel, pe data de 8 iulie 2008 am ajuns în Dar es Salaam, capitala Tanzaniei. Un oraș-port cu aproximativ 5 milioane de locuitori, cu un trafic intens, îngreunat de multe biciclete și cărucioare, cu care se transporta marfă de toate felurile. De multe ori aveam impresia că ne aflăm în apropierea unei piețe, dar așa era peste tot. Am fost foarte surprinși de ospitalitatea localnicilor, de felul în care tratau străinii, mai ales că eram și de altă culoare. Un alt lucru care ne-a surprins a fost lipsa de stres care se putea citi pe fețele lor. Chiar dacă orașul părea aglomerat, locuitorii aveau tot timpul din lume. Punctualitatea lor avea de suferit din această cauză, de multe ori ajungeam la locurile unde trebuia să predicăm cu o oră sau chiar mai multe întârziere, dar acest fapt nu a împiedicat proclamarea mesajului pentru care eram acolo. Oamenii dornici după Cuvânt rămâneau până la terminarea prelegerii.

Programul misionar a fost organizat de Conferința Generală împreună cu organizațiile „Share Him” și „The Quite Hour”, care ne-au repartizat pe fiecare într-un câmp misionar,

Poate la fel de impresionant a fost respectul care ni s-a oferit și amabilitatea cu care am fost tratați. Fiecare membru al echipei misionare a fost privit ca un sol al lui Dumnezeu, și efortul de a face această lucrare era apreciat peste măsură.

Impactul lor asupra noastră

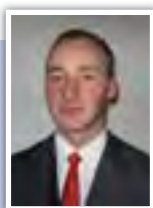
După ce participă la o astfel de lucrare, nimeni nu poate rămâne neschimbat, pentru că ceea ce realizăm prin puterea lui Dumnezeu are impact asupra noastră. Când vezi că viața unui om ia o altă direcție decât cea firească, în urma Cuvântului care a fost primit în inima lui, nu poți rămâne același. Pe lângă impactul culturii africane, care schimbă viziunea europeană despre viață, puterea lui Dumnezeu în acțiune este cea care îi impresionează atât pe ascultător, cât și pe cel care vorbește.

După ce am văzut munca grea care se face pentru o plată atât de mică, posibilitățile reduse pentru un viitor în domeniul intelectual, am înțeles avantajul pe care îl avem, și totuși mulțumirea de sine și reverența față de Dumnezeu sunt în contrast față de cultura noastră.

Ce rămâne...

Nu cred că vom uita vreodată această experiență care, cu siguranță, ne-a marcat viața și ne-a adus mai aproape de Dumnezeu. În mod sigur vom păstra în minte cu drag acele momente de bucurie când Evanghelia era propovăduită și în acel loc prin noi. Legăturile de prietenie care s-au format cu frații noștri de acolo vor rămâne, iar viața noastră schimbată de această experiență misionară se va sprijini mai mult în speranța revenirii Mântuitorului. ■

Edmond Lucaciu este student la Teologie Pastorală, anul III, ITA-Cernica.

Un sincer mulțumesc bisericilor care ne-au sprijinit financiar pentru îndeplinirea acestei misiuni: Belu, Brâncoveanu, Cuza Vodă, Foișor, Tei, Biserica de pe centură – toate din București; Comișani, Târgoviște – Betania, Viile Noi – Constanța, Speriețeni, Galați – Betania, Sf. Gheorghe A, Jilava, Păuliș – Arad, Târgu-Mureș B, Bușteni și bisericile din Brașov.

Impresii

„*Hakuna Matata* – mottoul unei lumi despre care am crezut că este capătul lumii. Dar am înțeles că, pentru fiecare, patria lui e centrul Pământului, iar unii chiar au dreptate... Acum sunt din nou acasă, dar sunt la capătul lumii, la marginea unei lumi care uită să trăiască viața...” (Adrian Iorgulescu, student Teologie Pastorală, anul III)

„A cunoaște o altă cultură te ajută să-L vezi mai bine pe Dumnezeu. A sta în fața unui frate de culoare, în țara lui, îți creează aceea dorință a inimii de a-L sluji cu devotament pe Dumnezeul tău, acolo unde te cheamă, mergând prin credință chiar și în altă lume.” (Daniel Daniluc, student Teologie Pastorală, anul III)

„Felul de a fi al tanzanienilor te impresionează prin faptul că e simplu, lipsit de griji.” (Florian Șerban, student Teologie Pastorală, anul III)

STIMAȚI CITITORI,

vă încurajăm să ne împărtășiți sugestiile și reacțiile dumneavoastră la articolele publicate, precum și preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le considerați importante.

De asemenea, primim cu plăcere experiențe personale cu Dumnezeu, articole nesolicitate, informații și inițiative din viața comunităților.

Toate acestea le puteți trimite pe adresa:

Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București;

e-mail: curierul@adventist.ro

Salutări de departe

Castellón de la Plana, Spania

MIRCEA BUGESCU

Decembrie 1989 a adus cu sine multe schimbări – bune și rele – pe care nu vreau să le comentez aici. Cert este că, începând cu anul 1990, pe lângă alte țări din Europa și nu numai, Spania a devenit ținta multor creștini adventiști care, în călătoria lor spre destinația finală – cerul –, au poposit și aici. În mod concret, orașul Castellón de la Plana, binecuvântat de Dumnezeu cu o poziție geografică minunată – Marea Mediterană, pe de o parte, și muntele, pe de altă parte – a început să fie locul de reședință a celor plecați din România spre un loc mai bun. Mi-ar trebui mult să scriu despre începuturi, despre greutățile inerente, despre dragostea și sprijinul cu care frații spanioli ne-au înconjurat, dar și despre suflul nou adus bisericii din Spania.

Amintesc, în treacăt, faptul că, dacă în urmă cu 18 ani, în Castellón, adventiștii se întâlneau într-un local mic și membrii se puteau număra ușor, astăzi, cifrele vorbesc despre patru biserici organizate și aproximativ 1.000 de membri, în afară de copii, tineri și membri încă netransferăți din bisericile din România. Ar fi illogic și de necrezut dacă aș spune că totul a funcționat și funcționează perfect, pentru că, din păcate, încă mai sunt persoane care își permit să înțeleagă într-un mod greșit sensul cuvântului „libertate” prin libertinism. Chiar Mântuitorul ne-a spus că vor exista până la secerișul final astfel de oameni. Ne rugăm și lucrăm pentru ei, la fel cum o facem pentru binele din țara de unde am plecat, cât și pentru conducătorii ei. Dorul de țară nu poate fi trecut cu vederea și nici șters cu buretele, pentru că, așa cum spune poetul: „Acolo este țara mea / Și neamul meu cel românesc”, dar nouă ne sună mult mai frumos cuvintele apostolului Pavel, din Filipeni 3,20: „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul nostru Isus Hristos.” Împlinirea acestui verset constituie ținta noastră și așteptăm cu multă nerăbdare să ajungem ACASĂ.

Biserica din care fac parte este o biserică activă, lucrătoare, iar conducerea ei, în colaborare cu membrii, a organizat proiecte evanghelice în Bolivia, Venezuela și în diferite zone din România, cum ar fi: Sebiș, Lugoj, Pașcani, Suceava, Oradea și, în luna august a acestui an, în județul Prahova. Noi, cei de aici, după acțiunile întreprinse, ne rugăm ca Domnul să binecuvânteze lucrarea care s-a făcut, ca frații noștri din România să continue ceea ce s-a început și, cu siguranță, Dumnezeu Își va face partea Lui. Toată lauda și slava să fie ale Lui, iar dacă am amintit aceste exemple, am făcut-o doar ca o exemplificare a faptului că nu am uitat de unde am plecat și că Matei 28,19.20 constituie ținta vieții și activității noastre.

Avem și grupe de rugăciune și un grup misionar care în fiecare duminică merge într-o altă zonă pentru căutarea celor pierduți; avem copii, tineri și vârstnici care activează, fiecare după puterile lui, mână în mână cu Mântuitorul nostru. Acțiunile de evanghelizare constituie o prioritate a noastră. În sensul acesta, în perioada 18-27 iulie 2008, sub titlul „În Numele Tatălui”, bisericile din Castellón au fost gazda pastorului Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române. Invitațiile, tipărite sau verbale, au făcut ca biserica să fie neîncăpătoare. Dorința întâlnirii cu marele „Eu Sunt”, prezentat în mod minunat de evanghelistul Ioan, a făcut ca seară de seară multe suflete să iasă din rânduri și să vină în fața amvonului, în timp ce toată asistența se pleca pe genunchi pentru rugăciune și consacrare. Suflete sincere, precum Marinela și Virgil, Livia și Victor, Veronica și Florin, Adina, Alin, Traian, Adelin, Irina, Doina, Săftica, Nando, Monica, Naomi, Dorel și alții studiază acum doctrina bisericii noastre și se pregătesc pentru botez. Corul bisericii, grupurile, soliștii, dar și imnurile intonate cu sala ne-au adus mai aproape de cer. Totul, dar absolut totul, ne-a făcut să dorim și mai mult întâlnirea cu Tatăl nostru.

Am prezentat, la despărțirea de pastorul Teodor Huțanu, cuvintele apostolului Petru din Marcu 9,5 de pe Muntele Schimbării la Față: „Învățătorule, este bine să fim aici; să facem trei colibe...” Știm însă că Dumnezeu – ca și în cazul lui Moise – are ceva mult mai bun pregătit pentru noi, indiferent de locul unde, vremelnice, ne aflăm.

Pentru tine, cititorule din România, așteptător al revenirii Domnului nostru, care poate aștepți o veste de la cei dragi, sau pentru tine, care poate ai nevoie de o încurajare, vreau să-ți spun că și noi, cei de aici, din Spania, „suntem una în iubirea Lui, în slujirea Lui și în nădejdea venirii Lui”. Credem în acest Dumnezeu minunat descoperit în trei Persoane eterne, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și vrem să facem ca viața noastră să reflecte caracterul Lui, vrem să împlinim voia Lui și vrem ca la venirea Lui să fim împreună cu El și cu tine, nedespărțiți pentru veșnicie.

Mă rog ca Domnul să ne ajute să ne vedem, și dacă lucrul acesta nu va mai fi posibil pe acest pământ, atunci te invit să ne întâlnim pe Noul Pământ, în primul Sabat, sub pomul vieții, după predica de la ora 11. Ce zici?

Pentru toți cei din țară, urarea din 3 Ioan 2: „Preiubitule, doresc ca toate lucrurile să-ți meargă bine și sănătatea ta să sporească cum sporește și sufletul tău.”

Maranatha! Domnul nostru vine! Amin! ■

În numele Bisericii Adventiste Române din Castellón, Spania, Mircea Bugescu

STEGARI CREDINTEI
ADVENTE 2007

STEGARI CREDINTEI

DORIN SISU

23 august 2008 – Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea din Negoiești. Atmosfera de sărbătoare se face simțită încă de la primele ore ale zilei. Aici, membrii bisericii sărbătoresc 85 de ani de la sosirea primului pastor local: fratele Gheorghior.

Te uiți în curtea bisericii și în adunare: flori peste tot... Parcă și ele vor să participe la bucuria membrilor de a se revedea cu o parte dintre pastorii care au slujit, cândva, în biserică: Stanciu Daniel, Zăbavă Ioan, Peicu Virgil, Stănculescu Dumitru, Baston Ioan, Calotă Ionel, Sisu Dorin. Împreună cu aceștia mai sunt prezenți pastorii-fii ai bisericii: Dincă Daniel, Crăciun Ciprian, Crăciun Mugurel și, nu în ultimul rând, invitații speciali: fr. Ciucă Ioan – fost președinte al Conferinței Muntenia în perioada în care actuala biserică a fost construită, și fr. Huțanu Teodor – președintele Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

În adunare, la amvon, un banner mare te introduce în atmosfera sărbătorii: „Stegarii credinței.” Cine au fost ei? Ce au făcut? Răspunsul îl găsești afișat pe banner: „Și eu, ca să Te ascult, n-am vrut să nu fiu păstor” (Ier. 17,16 p.p). Da, stegarii credinței, la Negoiești, sunt bravii noștri pastori care au predat steagul credinței unul altuia pentru ca lucrarea lui Dumnezeu să înainteze.

La ora 10 începe programul. Acum stau și mă gândesc ce a fost mai frumos și nu pot să mă decid:

- ♦ Intrarea pastorilor îmbrăcați toți în aceleași haine, amintind parcă de clipa în care toți cei măntuiți vor primi aceeași haină a îndreptăririi Domnului Hristos?
- ♦ Sau poate momentul în care fr. Gheorghe Barbu, decanul de vârstă al bisericii, a înaintat printre rânduri, purtând steagul roșu, însângerat al lui Isus Hristos, și l-a înmănat în mod simbolic pastorilor de la amvon, iar aceștia l-au transmis din mână în mână până a ajuns la pastorul actual?
- ♦ Cuvântarea fratelui Huțanu, care a accentuat importanța slujirii pastorale în Biserica Adventistă?

♦ Sau scurtele cuvântări adresate întregii asistențe de către pastorii vizibil emoționați, retrăind clipele din trecut când, împreună cu membrii, alcătuiau o veritabilă echipă?

♦ Decernarea plachetelor de recunoștință împreună cu diploma de excelență și trandafirul amintirilor plăcute de aici, de la Negoiești, fiecărui pastor prezent?

♦ Sau acordarea cheii de aur a bisericii din Negoiești fratelui Zăbavă, pastor al bisericii din Negoiești, ca drept recunoștință pentru tot ce a făcut aici?

Muzica cerească și acordurile cu care ne-a desfășurat formația de corzi din Ploiești, condusă de Cosmin Stoica? Sau poate momentul emoționant în care cei doisprezece pastori prezenți au cântat imnul „Jubirea lui Hristos ne-a adunat”, când din piepturile lor se auzea, la unison, același răspuns pe care, cu mii de ani în urmă, îl rostea profetul Isaia: „Iată-mă, trimite-mă”?

♦ Dezvelirea plăcii memoriale de la intrarea în biserică – pe care se află inscripționate numele tuturor pastorilor care au slujit la Negoiești în cei 85 de ani – de către fr. Teodor Huțanu?

♦ Sau poate atmosfera de bucurie, de deschidere de la masa de părtășie care a urmat sărbătorii?

♦ Cumva amintirile pe care pastorii le-au depănat în după-amiaza aceluiași Sabat?

Dar nu... Cred că dincolo de toate acestea, cel mai frumos lucru a fost dorința membrilor din Negoiești ca să-I mulțumească Celui Preaînalt pentru cei care au ascultat de porunca Lui și au acceptat să fie pastori. De fapt, cel mai important lucru, dincolo de tot ce s-a întâmplat acolo, a fost înălțarea cu această ocazie a unui *Eben-Ezer*, o piatră de aducere-aminte în istoria Bisericii Adventiste din Negoiești.

A fost frumos totul! Însă dincolo de ceea ce s-a întâmplat la această sărbătoare, îmi stăruie în minte o întrebare la care nu reușesc să răspund: Cât vom mai sărbători pe pământul acesta? Cât vom mai întârzia? Când ne vom putea bucura de marea sărbătoare a celor măntuiți? ■

Cât de mult îi afectează bolile cardiovasculare pe cei care trăiesc în țările occidentale?

Întrebarea dvs. este foarte importantă, întrucât bolile cardiovasculare au fost deseori considerate a fi bolile caracteristice țărilor dezvoltate sau occidentale.

Din nefericire, se pare că obiceiurile proaste se învață mult mai repede decât cele bune și, prin urmare, suntem martorii creșterii numărului deceselor din cauza bolilor cardiovasculare și în țările în curs de dezvoltare. Creșterea aceasta are loc pe fondul unei ușoare scăderi în Statele Unite a ratei mortalității cauzate de boli cardiovasculare.

Factorii legați de stilul de viață sunt extraordinar de importanți. Multe studii arată că 2 până la 3% dintre indivizii care au o dietă vegetariană formată din nuci, cereale integrale, fructe și legume și care fac regulat exerciții fizice prezintă un risc foarte redus de a deceda din cauze cardiovasculare. Dar există tot mai multe dovezi că problema colesterolului, despre care am învățat și despre care le-am vorbit și altora, nu este atât de simplă pe cât se credea.

Alți factori predictivi în afara colesterolului, precum nivelul vitaminei D și indicii inflamatori, cum ar fi proteina C-reactivă, pot fi la fel de semnificativi pentru stabilirea prognosticului, ca și nivelul colesterolului. O preocupare este rata în continuă creștere a bolilor cardiovasculare la femei. La nivel global, bolile cardiovasculare se dovedesc a fi o problemă mult mai serioasă decât SIDA. China prezintă una dintre cele mai mari rate ale atacului cerebral, iar o mare parte poate fi legată de fumat. De multe ori ne gândim că în Statele Unite ar trebui să existe cea mai mare rată a bolilor cardiovasculare (atacuri vasculare cerebrale și atacuri de cord). Însă nu este așa. Multe alte țări au o rată a mortalității mai mare din cauza bolilor cardiovasculare. India, China, Argentina și Scoția prezintă o rată crescută a acestor boli.

Dieta este categoric un factor, dar în niciun caz nu este singurul factor. Până în anul 2020, tutunul va constitui singura cauză majoră de îmbolnăvire la nivel mondial. Deși numărul fumătorilor a scăzut în lumea occidentală, la nivel

global, numărul lor a crescut extraordinar de mult într-un timp foarte scurt.

Exercițiul fizic face minuni chiar și în cazul persoanelor obeze. Spre deosebire de obezii inactivi, obezii care fac mișcare reduc la jumătate riscul de contractare a unei boli cardiovasculare. Nu are nicio noimă să fi un fan al dietei echilibrate, dar să nu faci mișcare. Dar nu înseamnă că exercițiul fizic este suficient pentru persoanele obeze, deoarece atât dieta nesănătoasă, cât și lipsa exercițiului fizic sunt doi factori de risc independenți în ceea ce privește bolile cardiovasculare.

Fructele și legumele cresc în mod remarcabil șansa individului de a evita bolile cardiovasculare, la fel ca și consumul de nuci (aprox. 28 de grame), cel puțin de câteva ori pe săptămână.

Deși unii îl promovează, consumul de pește prezintă aceleași riscuri de contractare a cancerului de colon, ca și carnea de vită și de miel.

Indiferent de țara în care trăim, cele cinci elemente clasice ale stilului de viață sănătos – exercițiul regulat, dieta bazată pe vegetale, cerealele integrale, nucile și apa ca lichid principal consumat – vor avea ca rezultat reducerea riscului de a contracta o boală cardiovasculară.

Cea mai importantă problemă legată de stilul de viață cu care se confruntă populația lumii este reducerea consumului de tutun. Obiectivul nostru ar trebui să fie eliminarea lui, însă pentru cei care nu sunt motivați, ca adventiștii, de preocupări spirituale, așteptările eliminării totale a tutunului la nivel global nu sunt realiste.

Soluția imediat următoare și care va avea cele mai bune rezultate asupra stilului de viață este aceea de a face mai mult exercițiu fizic. Avem nevoie de 150 de minute de exercițiu moderat pe săptămână. Aceasta înseamnă că exercițiul trebuie să ne facă să transpirăm puțin ca să fie suficient de intens. ■

Allan R. Handysides este directorul Departamentul Lucrarea Medicală din cadrul Conferinței Generale; Peter N. Landless este director executiv și asistent în cadrul acestui Departament.

Bolile cardiovasculare

ALLAN HANDYSIDES ȘI PETER N. LANDLESS

„Același până la căruntețile voastre!”

Ascultați-mă, casa lui Iacov și toată rămășița casei lui Israel, voi, pe care v-am luat în spinare de la obârșia voastră, pe care v-am purtat pe umăr de la nașterea voastră; până la bătrânețea voastră Eu voi fi Același, până la căruntețile voastre vă voi sprijini. V-am purtat și tot vreau să vă mai port, să vă sprijin și să vă măntuiesc. (Isaia 46,3.4)

Acest adevăr l-am experimentat noi, membrii Asociației pastorilor pensionari adventiști din România, de-a lungul anilor de activitate în lucrarea lui Dumnezeu, și-l constatăm plini de recunoștință și astăzi. Mărturisim cu smerenie, dar și plini de bucurie că am simțit purtarea de grijă și sprijinul Său iubitor în toate zilele vieții noastre, precum și în slujirea închinată Lui, chiar dacă, adeseori, drumul a fost anevoios. Însă cu cât acesta a fost mai întunecat, cu atât mai mult a strălucit lumina prezenței și călăuzirii divine, ceea ce ne determină să reinnoim legământul nostru de consacrare.

Sfârșit de vară, 28-31 august 2008, Stupini – Brașov, loc destinat în mod special și sfințit de Dumnezeu cu decenii în urmă pentru pregătirea în vederea slujirii credincioase și competente.

Soarele încă mai strălucește pe cerul senin și dogoarea lui dă glas cântăreților crângului multicolor și fructelor deja coapte și căldură în inimile celor ce, rând pe rând, intră pe poarta primitoare a acestui loc, ce impune respect chiar și prin mulțimea și frumusețea amintirilor legate de el, căci, iată, vin truditarii.

Îmbrățișări iubitoare, clipe de părtășie, împărtășiri de experiențe sunt numai câteva dintre ingredientele atât de apreciate chiar până la începerea propriu-zisă a lucrărilor de joi seara, deschise cu rugăciuni, cântări, meditație și cuvinte de bun venit rostite de semnatarul acestor rânduri.

Vineri dimineața, începem tot cu o oră de meditație, împreună cu rugăciuni de mulțumire, dar și de mijlocire pentru toată biserica, însă, în mod special, pentru acei colegi care, din cauza suferințelor, nu au putut veni cu noi. După raportul secretarului Asociației, a urmat intervenția fr. Gheorghe Panait – directorul Casei de Pensii, în cuvântul său prezentând principalele acțiuni ale Casei de Pensii și Ajutoare îndreptate spre ușurarea povorilor și depășirea situațiilor diferite din viața slujitorilor lui Dumnezeu trecuți acum în rezervă. Tot în cursul dimineții, ca urmare a unor materiale expuse, au fost trase semnale de alarmă privind unele aspecte ce pot conduce la părăsirea vechilor cărări.

După-amiaza zilei de pregătire a fost rezervată evangheliei sănătății. Ore prețioase, cuprinzând învățături de o deosebită valoare, prezentate de prodecanul Facultății de Medicină din Brașov, fr. prezbiter Onisăi, și de dr. Cristina Dăscălescu, au îmbinat în mod armonios mesajul spiritual cu cel medical, în afara de consultațiile gratuite oferite cu amabilitate.

Seara de vineri, marcând și începutul unui Sabat special, a adus în atenția noastră texte din Ieremia 31,3: „Te iubesc cu o iubire veșnică!” și din Isaia 46,3.4, citat biblic amintit în introducerea acestui articol. Cuvintele de îmbărbătare prezentate de către președintele Uniunii de Conferințe, fr. Teodor Huțanu, sosit împreună cu fr. Câmpian, au fost ca o rouă binecuvântată ce cade la ceas de seară în deschiderea unui Sabat plin de frumusețe și proștețime.

Zorii zilei sfinte au început cu un snop de binecuvântări sub genericul: „Descoperă-L în viața ta pe Isus Hristos-Domnul!”

Gândurile pregătitoare pentru rugăciune au fost prezentate de fr. Ioan Bidiuc. După aceea, fr. Ioan Geantă a condus serviciul divin al Școlii de Sabat, iar fr. Victor Zgonea a condus studiul biblic. Am privit încă o dată minunea transformării lui Petru, săvârșită de către Învățătorul venit de sus.

Serviciul divin de dimineață a fost susținut de către fr. Alexandru Timiș, pastor, jurist și profesor la Liceul adventist „Maranatha” din Cluj. După-amiază, programul, combinat cu intervențiile solistice ale fratelui Timiș, cu un număr de cântări cu sala, cu versuri și cântări de cor, a fost rezervat fraților pensionari veniți de peste hotare. Din spusele unora, spicuiesc:

Fr. Victor Diaconescu spunea: „Du-te acasă și spune ce ți-a făcut ție Domnul, ce a făcut El pentru tine! Scrieți istoria pe care ați trăit-o de la înaintașii voștri, ca să nu se uite drumul pe care v-a condus Domnul.”

Fr. Aurel Pălășan: „Dacă te voi uita, Stupini, să-și uite dreapta mea destoinicia ei. Pentru noi, Stupiniul a fost locul unde am primit apă binecuvântată pentru noi și pentru întreaga Europă de Răsărit.”

Fr. Szabo Victor: „Să-i căutăm pe oameni, să ne împrietenim cu ei și să le spunem despre dorul nostru după revenirea lui Isus.”

Au mai spus cuvinte prețioase fr. Eugen Bostan, Ilie Stoica, Gheorghe Strâmbu și alții.

Corul, alcătuit din cântăreți cu inimi pline de focul dragostei pentru Dumnezeu și pentru cer, a cântat imnuri ca: „Vorbește-mi Tu Isuse”, „Îți predau întreaga viață”, „Veniți voi toți cei credincioși”, „Cred în Domnul Isus”, „Mergem înainte”, „Hrist revine”, „Printre nori de osanale” și altele.

Programul zilei s-a încheiat târziu, deoarece s-a ținut și Adunarea generală electivă. Noul comitet de conducere al Asociației fiind alcătuit din următorii frați: președinte – Gabriel Vasilescu; secretar – Lucian Enache; casier – Ioan Geantă; membri – Nelu Dumitrescu – responsabil Conf. Muntenia, Ioan Bidiuc – responsabil Conf. Moldova, Alexandru Timiș – responsabil Conf. Transilvania de Nord, Victor Zgonea – responsabil Conf. Transilvania de Sud, Dumitru Roșca – responsabil Conf. Banat, Gheorghe Chilom – responsabil Conf. Oltenia.

Cu acest prilej, Adunarea generală a votat, tot în unanimitate, propunerea ca zilnic, oriunde ne-am afla, la orele 20 să ne rezervăm 5-10 minute și să ne rugăm pentru conducătorii bisericii, la orice nivel, pentru pastorii pensionari și soțiile lor precum și pentru biserica întreagă, întrucât avem cu toții nevoie de a ne ruga unii pentru alții, mai mult ca oricând. Cel însingurat va ști că nu-i singur pe lume, cel bolnav va fi conștient că biserica se roagă pentru el. Apelăm pe această cale la frățietatea noastră din țară și din diaspora să ne unim în rugăciuni unii pentru alții.

Hotărârea prevede: În cazul în care, la ora 20, nu este posibil pentru unii acest lucru, mai ales dacă ținem cont de fusul orar, atunci fiecare să-și aleagă timpul din zi pentru cele 5-10 minute.

În încheiere, amintim că toți cei prezenți la Stupini, pastori, soții sau membri laici, și-au îndreptat privirile spre cer cu dorul de a ajunge cât mai curând ACASĂ și cu intenția ca, dacă vor mai peregrina pe acest pământ, să se reîntâlnească în ultimul Sabat din august 2009 la acel sanctuar al munților numit Stupini – Brașov. ■

A consemnat Gabriel Vasilescu, pastor pensionar

CONVOCARE OFICIALĂ

Adunarea Generală a Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din România se convoacă oficial pentru zilele de 19 și 20 aprilie 2009, ora 12, la Institutul Teologic Adventist București – Cernica.

Teodor Huțanu – președinte, Emilian Niculescu – secretar

Adunarea Generală a Conferinței Muntenia a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial pentru ziua de 26 aprilie 2009, ora 8:30, la Institutul Teologic Adventist București – Cernica.

Petre Teofil – președinte, George Pirlitu – secretar

Adunarea Generală a Conferinței Banat a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial pentru ziua de 29 aprilie 2009, ora 9, la biserica Salem, Arad.

Mihai Maur – președinte, Narcis Ardelean – secretar

Adunarea Generală a Conferinței Oltenia a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial pentru ziua de 3 mai 2009, ora 9, la Craiova 1, str. 24 Ianuarie, Craiova.

Daniel Delcea – președinte, Viorel Răducanu – secretar

Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Nord a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial pentru ziua de 6 mai 2009, ora 8:30, la biserica Speranța, str. Moșilor, nr. 47, Cluj Napoca.

Szász Ernest – președinte, Romeo Asanache – secretar

Adunarea Generală a Conferinței Moldova a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial pentru ziua de 10 mai 2009, ora 9, la biserica din str. Energiei, nr. 23, Bacău.

Marius Munteanu – președinte, Paul Pauliuc – secretar

Adunarea Generală a Conferinței Transilvania de Sud a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea se convoacă oficial pentru ziua de 13 mai 2009, ora 9, la Târgu-Mureș D (sediul Conferinței).

Csabai Gyula-László – președinte, Tamási Károly – secretar

Noul Președinte al Diviziunii Euro-Africa

Unul dintre punctele importante ale agendei în cadrul sesiunii de toamnă a Comitetului Executiv al Diviziunii Euro-Africa a fost alegerea noului președinte al Diviziunii noastre.

Actualul președinte, pastorul Ulrich Frikart, și-a anunțat încă din luna august a.c. retragerea, pentru a facilita tranziția la nivelul conducerii Diviziunii, după o slujire în această funcție timp de 14 ani. Importanța acestui eveniment a făcut ca această sesiune de la Jongny să se bucure atât de prezența fr. Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale, cât și a fr. Robert E. Lemon, trezorierul Conferinței Generale.

Noul președinte desemnat, în urma votului celor circa 50 de membri ai Comitetului Executiv al Diviziunii, este pastorul Bruno Vertallier (60 ani). Această numirea fost confirmată de Comitetul Executiv al Conferinței Generale, la Silver Spring, la finele lunii noiembrie a.c.

Fr. Bruno Vertallier și-a început activitatea pastorală în anul 1974 în Bordeaux, Franța. Din 1980 până în 1985 a fost directorul Departamentului Tineret în Madagascar, Africa. Apoi a urmat studiile universitare în SUA, Universitatea Andrews, unde a urmat un program de doctorat în teologia practică (D.M.). Timp de cinci ani a fost profesor de teologie practică la Universitatea Adventistă Collonges-sous-Salève, Franța. Apoi alți șase ani a fost președintele Conferinței Franceze de Sud. Din 2004 a fost secretarul asociației pastorale la nivelul Diviziunii Euro-Africa. Vorbește patru limbi: franceză, engleză, germană și spaniolă. Îi dorim depline binecuvântări cerești în îndeplinirea acestei uriașe responsabilități!

(Emilian Niculescu)

S T I R I

O zi pentru viață și sănătate

Conștienți fiind de lucrarea încredințată de Domnul Isus, Cuvântul întrupat, echipa Editurii *Viață și Sănătate* a ales să sprijine efortul bisericii de împlinire a misiunii, printr-o ofertă specială. *12 noiembrie 2008, o zi pentru viața și sănătatea ta*, o zi în care Dumnezeu ne-a demonstrat încă o dată că poporul Său este însetat după Cuvânt.

Timp de 24 de ore, cărțile Editurii *Viață și Sănătate* au putut fi procurate cu o reducere de 33%. Cei 10 operatori au preluat cu bucurie cele peste 900 de comenzi telefonice, la care se adaugă comenzile venite prin intermediul internetului și vânzările directe de la punctele de lucru ale editurii, din țară.

Rezultatul acestui eveniment: peste 40.000 de cărți au pornit către oameni, sumele încasate din vânzare fiind reinvestite în noi titluri de carte. Din totalul comenzilor, ponderea cea mai mare au avut-o cărțile din domeniul spiritual.

Răspunsul deosebit al bisericii la acest eveniment ne-a condus cu gândul către mesajul din Psalmi 119,14 – „Când urmez învățăturile Tale, mă bucur de parcă aş avea toate comorile”, determinându-ne, în același timp, să-I fim recunoscători lui Dumnezeu pentru că biserica Sa și-a înțeles misiunea.

(David Jordan, director vânzări, Editura Viață și Sănătate)

Întâlnirea membrilor Asociației foștilor deținuți politici

De la început, facem precizarea că, deși aceasta este încadrarea juridică – deținuți politici – ei n-au făcut politică, ci au fost închiși pentru credința lor și respectarea poruncilor lui Dumnezeu.

Locul întâlnirii a fost Brașov – Cantacuzino. Anunțați de către fr. președinte al Asociației, pastor pensionar Titu Mihalache, au fost primiți cu multă căldură și respect de pastorul comunității, Eduard Cristea, și de membrii acestei biserici. Și corul s-a mobilizat pentru înfrumusețarea programului acestei întâlniri: predica de vineri seara, ținută de fr. Titu Mihalache; ora de rugăciune, condusă de către fr. Ilie Stoica, iar serviciul divin de la ora 11, ținut de

Festival de misiune „Vino la apa de viață”

În Sabatul din 22 noiembrie 2008, în comunitatea Plosca 2 a fost organizat un festival de misiune pentru tinerii din județul Teleorman. Au răspuns invitației 200 de tineri dornici să afle despre misiune și cum pot ei să se implice în diverse proiecte.

Pentru acest eveniment, au fost invitați să vorbească misionari cu experiență. Au fost prezenți: fr. Laurențiu Nistor – cu experiență de misiune în România, dar și în țări din Africa; Raluca Ștefan – misionar voluntar 3 ani în Guyana – și familia Parjon, Raymond și Diana – misionari, de asemenea, în Guyana. Aceștia au vorbit despre cât de important este să te pui la dispoziția lui Dumnezeu pentru ca El să te folosească în slujba Sa. Lucrul acesta poate însemna misiune în alte țări sau misiune aici, în țara ta.

La încheierea Festivalului de misiune, tinerii au fost provocați să descopere, în relația lor cu Dumnezeu, ce pot face pentru El. De asemenea, au fost propuse 10 locații unde tinerii pot organiza și prezenta evenimente de împărtășire a Cuvântului lui Dumnezeu, în luna decembrie.

(Emanuel Unteșu / pastor de tineret – Peretu și Alexandria)

GHEORGHE V. RUSU

Pastorul Gheorghe V. Rusu s-a născut la data de 19 octombrie 1932,

în comuna Poinești, Județul Vaslui, în familia credincioșilor adventiști Vasile și Eleonora. Bucurându-se de mediul creștin al familiei, la vârsta de 12 ani a încheiat legământ cu Domnul prin botez și a început să se implice, alături de tatăl său, în lucrarea de colportaj.

În anul 1947, pe când avea 15 ani, a mers la Institutul Biblic de la Stupini, lucrând doi ani la ferma școlii pentru a-și putea plăti studiile. În același timp, a făcut gimnaziul unic la fără frecvență în cadrul unui liceu din Brașov. Era la Stupini, în 1953, când școala și ferma au fost preluate de regimul comunist.

După 3 ani de serviciu militar, și-a continuat studiile de Seminar, finalizându-le în 1959. Și-a început activitatea pastorală în anul 1960, în districtul Reșița.

Căsătoria sa, întemeiată în 1959, cu Elena, a fost binecuvântată cu două fiice, Nineta și Marineta. Pe prima au pierdut-o înainte să împlinescă 3 ani, ea nerezistând bolii atunci când regimul de stat i-a evacuat din casă în stradă, în plină iarnă, persecutându-i pentru credința lor.

După 13 ani de pastorație, din 1975 au urmat 18 ani în care a slujit în calitate de consilier la Conferința Timișoara. S-a reținut că în timpul slujirii sale, pastorul Gheorghe Rusu a înființat 54 de biserici locale și a botezat 1.430 de suflete.

După o suferință îndelungată, care l-a ținut la pat, și-a încheiat alergarea la data de 14 august 2008.

MARIA GHIOALDĂ

În data de 24 octombrie 1933 se naștea Maria, cea mai mică dintre cei patru copii care au trăit în familia unor pioși credincioși greco-catolici – Ioan și Ana Buda. Vârsta de 14 ani o găsește în

București, unde venise să lucreze ceva pentru ca să nu fie o povară pentru familie, ci, mai degrabă, un sprijin pentru alții.

Având colegi de serviciu adventiști, primește cu bucurie invitația de a participa la o oră de rugăciune în cadrul Bisericii Adventiste. Aceasta a determinat-o ca în data de 8 martie 1964 să încheie legământ cu Dumnezeu prin botez, iar în data de 3 mai, în același an, încheie legământul căsătoriei cu cel care i-a fost iubit tovarăș de drum pentru aproape 45 de ani de căsnicie – Carol Ghioaldă. Doi copii au fost dăruți familiei lor – Carmen și Mihai, cel din urmă născându-se pe când soțul suferea o dificilă intervenție chirurgicală pe coloană.

În dimineața zilei de 13 noiembrie a.c., pe când se pregătea pentru a se ruga lui Dumnezeu împreună cu soțul ei, pentru a primi ajutor și binecuvântare pentru o nouă zi, brusc firul vieții ei s-a stins. Astfel Dumnezeu a răspuns rugăciunilor ei de a găsi o cale de a muri fără să sufere sau să fie povară pentru alții, dar a nu muri fără să fie pregătită pentru acel moment.

Scriptura spune: „Ferice de acum încolo de morții care mor în Domnul”, iar strigătul familiei, azi, este puternic: „Vino, Doamne Isuse, cât mai curând!”

SANDA PETRE

În data de 20 noiembrie 2008 a fost depusă în patul de țărână, spre odihnă, sora Sanda Petre din localitatea Cocoraști Colț, județul Prahova.

Deviza vieții ei a fost textul din Romani 14,7: „Nimeni nu trăiește pentru sine.” Toată viața și-a dedicat-o slujirii altora.

Rămasă văduvă de la vârsta de 29 de ani, trudește din greu să-și crească singurul copil rămas în viață, Teofil Petre. A fost răsplătită de Dumnezeu cu bucuria să-și vadă băiatul pastor.

Cuvântul de mângâiere a fost rostit de fratele George Pirlitu, secretarul Conferinței Muntenia.

fr. Titu Ghejan. Am plecat încărcăți de binecuvântări.

Toți cei 30 de frați – foști deținuți în celule sau fiare, care au muncit la canal sau în diverse locuri, condamnați la 2, 4, 6, 10 sau 12 ani – prin prezența lor, cu trupuri istovite, dar hotărâte de luptă până la capăt, precum și prin cuvintele lor simple, dar emanând dragoste față de Mântuitorul pe care-L așteaptă cu dor, au impresionat până la lacrimi o comunitate plină, care nu se sătura să-i asculte. După masa de părtășie oferită cu generozitate de biserică, seara au urmat alegerile care au avut următorul rezultat: președinte – Titu Ghejan; secretar – Apostol Chelbegean; membri – Ștefan Azanfirei și Petre Dănilă.

(Gabriel Vasilescu)

Eveniment jubiliar – Brăila

Către finele anului 1908, misionarul Ion Mantu vine în zona Brăilei predând solia adventistă. În iarnă și primăvara anului 1909 apar și primele roade, formându-se un mic grup de credincioși care se întâlneau într-o casă particulară de pe strada Rahovei, din Brăila.

Bisericile din județul Brăila sărbătoresc 100 de ani de prezență adventistă, Sabatul din 28 februarie 2009 fiind dedicat acestui eveniment jubiliar.

Semnele timpului la Tâmbioești

În data de 20 noiembrie 2008, în cadrul Consiliului Local al Primăriei Tâmbioești, a fost prezentată revista *Semnele timpului* – numărul jubiliar. Reacția angajaților primăriei a fost pozitivă, iar la

sfârșit au primit câte o revistă. Însă surpriza a constituit-o faptul că unii consilieri au mai cerut și pentru rude sau apropiați.

Primarul comunei, Marcel Alexandrescu, a fost impresionat până la lacrimi și a declarat că această solie, prezentată într-un context atât de nesigur pe plan economic, social și politic, vine de la Dumnezeu.

După terminarea ședinței s-au împărțit reviste la sediul de poliție, la cabinetul medical și unor profesori și învățători care predau în Tâmbioești. Și de aici reacțiile au fost pozitive, oferindu-se chiar mici sponsorizări.

Fie ca această picătură de rouă să fie un început și revistele comandate să ajungă în mâna unor oameni temători de Dumnezeu. *(Daniel Horândău)*

Un dar prețios

Larna a adus cu ea, pe lângă mult ger, și fulgi mari, ce plutesc în aer ca niște fluturi albi, care valsează pe muzica vântului blând. Sunt întâii fulgi din iarna aceasta și au îmbrăcat atât de frumos întreaga natură! Doar din hornurile caselor ies fire gri de fum ce țes legături fragile cu cerul posomârât și el. Tot acest peisaj de alb și gri este înveselit doar de obraji roșii ai copiilor ce zburdă pe uliță și de veselie lor molipsitoare. Însă adulții trec grăbiți, nepăsători la cei din jur. Fiecare își vedea de drumul lui, insensibil parcă la strigătul de ajutor, taciturn, dar evident, al celor bolnavi, bătrâni sau singuri.

Cam așa arată tabloul văzut de bătrânică ce stă mereu la fereastra casei din colț. În fiecare zi își lasă ochii răniți de albul strălucitor al zăpezii. Privește departe și, dintr-odată, cade într-o lungă visare. *Ce bine e să fii copil!* Își amintește cu mult drag de acea perioadă. Era înconjurată de toți cei dragi: de mama, de tata, de fratele și sora mai mare. Și cum mai roiau toți în jurul ei! Acum era singură... Nu mai avea pe nimeni. Ba da, avea un singur prieten, dar adevărat – pe Fred, un câțel de toată frumusețea. Era alb, cu pete negre. Îi era tare devotat. Iar ea îl îndrăgise mult. Păcat însă că trebuia să se despartă de el. Avea să meargă la un azil. Nu mai putea să se întrețină singură și cel mai mult o dorea că avea să-l părăsească pe Fred, singurul ei tovarăș.

– Oh, Fred, dacă ai ști ce rău îmi pare! Nu aș fi vrut să te abandonez niciodată, dar..., pe obrazul ei se rostogoli o lacrimă urmată de un oftat sfâșietor.

Cu căpșorul pe lăbuțe, Fred își privi stăpâna. *Hm! Hm! Hm!* Stătea trist înțelegând totul.

– În curând am să plec la o nouă casă și îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar nu te pot lua cu mine. Căinii nu au voie acolo.

Bătrânică se aplecă și mângâie duios câinele pe cap.

– Dar nu te întrista, am să-ți găsesc un cămin unde să te simți chiar mai bine ca aici. Ești frumos, deștept și loial. Unde s-ar mai găsi un astfel de câine?! Oricine ar fi mândru să te aibă. Am să mă gândesc la o soluție.

Și bătrânică rămase pe gânduri, tristă de parcă s-ar fi rupt o fărâmă din ea. Așa o găsiră orele următoare, la fel și seara.

– Vino aici, Fred, astăzi vom merge în căutarea unui nou cămin. Sunt convinsă că vom găsi, mai ales că ne aflăm la sfârșit de an, când oamenii, cutremurați la gândul că nu au fost destul de buni, se străduiesc să fie mai amabili și mai dispuși să facă bine, încercând astfel să recupereze timpul pierdut. Am să te pieptăn frumos și am să-ți leg o fundă roșie. În felul acesta nimeni nu o să-ți reziste. Ce zici? Și lângă fundă, am să-ți leg un bilet pe care voi scrie: „Mă numesc Fred. Sunt cel mai drăgălaș câțel. Nu sunt pretențios la mâncare și nu prea îmi place să mi se facă baie. În schimb mă ofer să vă fiu cel mai credincios prieten.” Gata, prietene. Acum vino cu mine.

Strada era pustie, toți copiii și trecătorii intraseră în

casele lor. Luptându-se cu gerul care le îngreuna mersul, bătrâna și câinele mergeau înainte. Începuse să ningă. După câțva timp ajunseră în fața unei case sărăcăcioase, care nu era împodobită cu luminițe ca celelalte. Tremurând de frig și de durere, cântăriră casa din privire. Nu știa ce să facă. Dacă cei care locuiau în acea casă nu aveau cu ce să-l hrănească pe Fred?! Și totuși presimțea că acolo avea să îi fie bine.

– Uite un cămin pentru tine, Fred. Nu-ți fie teamă, am să mă interesez dacă îți merge bine. Și dacă nu, vom căuta împreună o altă casă. Ai încredere în mine. Acum du-te.

Bătrâna deschise poarta și împinse câinele înăuntru. Cu tristețe, Fred se depărtă încet, îndreptându-se către casă și urcă treptele. Zgredănită cu laba la ușa de la intrare. *Ham! Ham! Ham!*

Privind înapoi, își văzu stăpâna trăgându-se după un copac din apropiere, când cineva dinăuntru apăsă pe clanță. În ușă apărură o fetiță frumoasă, toată numai zâmbet. Când îl văzu pe Fred, fetița strigă de încântare:

– Mami, tati, veniți repede. Am primit un cadou. Și ce cadou! Cel mai frumos pe care îl puteam primi.

– Într-adevăr, e un cadou pentru tine, cadou pe care noi nu ni l-am putut permite.

– Am să-l iubesc mult. Sunt convinsă că și frățiorul meu, chiar dacă nu vede, se va bucura enorm să-l cunoască. Poate chiar îi va fi de ajutor.

– Cu siguranță fratelui tău îi va plăcea. Mergi și prezintă-i-l.

Cu lacrimi în ochi, bătrânică o urmări de după copac pe mama copilei, care citea biletul. O privi pe fetiță, care-l luă pe Fred în brațe și-l duse în casă la frățiorul ei nevătător. Acum era mulțumită să știe că prietenul ei drag avea să fie de ajutor acelei familii. Zâmbind, își șterse ochii cu mâneca hainei ei reci și umede. Nu avea de ce să mai fie tristă. Apoi dispărură în noapte, șoptind:

– La mulți ani, prietene! ■

Cu ce rămânem? Cu cine rămânem?

Rămâi cu noi căci este seară și ziua aproape a trecut...

(Luca 24.29)

Timpul, acest general neobosit, își poartă oștirea uriașă de zile, ore și clipe pe tărâmul existenței noastre, uneori fiindu-ne aliat prietenos și darnic, alteori – dușman zgârcit și nemilos.

În acest marș neîntrerupt, ca în fiecare an, luna decembrie, la finalul său, va marca un nou hotar, un „popas” și el în mișcare, loc pentru meditație, pentru retrospectivă, introspectivă, perspectivă, dar mai ales pentru recunoștință; loc unde să înălțăm un altar de inimi pe care să așezăm jertfa mulțumirii la adresa bunului nostru Tată ceresc.

31 decembrie va trage din nou o linie nevăzută sub coloana celor 366 de zile ale anului 2008 și, vrând sau nevrând, ne determină la o contabilitate aparte, la un bilanț de suflet, care nu se poate exprima nici în cifre, nici în cuvinte, deoarece este vorba de trăiri, de evenimente cu încărcătură emoțională care nu pot fi cuantificate. Acest amalgam de lumini și umbre, de linii drepte, frânte sau strâmbe, create de umbletele noastre, se modelează apoi într-o poză alb-negru, un portret moral, care ne spune, mai bine decât oglinda din perete, cine suntem.

Bucurii și dureri, realizări și eșecuri, victorii și înfrângeri se așază de o parte sau alta, sub coloana plusurilor, respectiv a minusurilor, date ale unui bilanț moral la care noi nu mai putem modifica absolut nimic. În cele din urmă, ne punem pragmatica întrebare: Cu ce rămânem? Cu minusul unui an din existența noastră sau cu bucuria de fi mai aproape de veșnicie? Cu tristețea determinată de a fi locuitorul unui Pământ care devine tot mai sărac și tot mai neprietenos sau cu bucuria de fi un cetățean al Împărăției cerului?

Cine este și rămâne cu Isus nu trăiește cu nostalgia dureroasă a trecutului, nici cu frenezia epicuri-ană de a avea cât mai mult, aici și acum. Miasmele sufocante și cețoase ale Pământului nu-i poluează sufletul, recesiunea nu-i devalorizează comorile strânse în tezaurul sufletului, cutremurele și inundațiile nu-i pot răpi comoara pe care o strânge în cer, iar norii negri ai crizelor care se profilează la orizontul viitorului nu-i pot răpi seninul din priviri. În cazul lui, în urma oricărei situații, se aplică următoarele cuvinte: „Rămân dar acestea trei: credința, nădejdea și dragostea...” El nu doar că deține oarecare rezerve din aceste valori, atunci când alții le epuizează, ci Îl are și pe Cel care este Izvorul lor.

Luna decembrie ne spune că se apropie seara anului 2008, ceasul profetic indică faptul că ziua harului pentru lumea noastră aproape a trecut. Este suficient să privești prin fereastra realităților, și totul ne spune că este seară..., seara istoriei lumii!

Să ne ajute Duhul Sfânt să repetăm experiența ucenicilor: „Ei au stăruit de El și au zis: 'Rămâi cu noi...!' Și a intrat să rămână cu ei.”

Pentru noul an, dorim această experiență fericită pentru comunitățile noastre, pentru familiile noastre, pentru fiecare dintre noi! Vă dorim puțini ani pe Pământ și viață veșnică în Împărăția slavei! ■

*În numele Comitetului Uniunii,
Emilian Niculescu*

2009

Stropi de hiar, ca roua Hermonului,
sunt gata să-ți îmbogățească viața dacă, în zorii zilei,
îți vei lua timp să stai de vorbă cu Dumnezeu,
care dă binecuvântarea și viața pentru veșnicie.
(Psalmi 133,3)

Pentru a intra în posesia acestui devoțional care conține 365 de mărturii din întreaga lume, contactați Departamentul Misiunea Femeii (telefon 0744.633.638 sau silviadima_mf@yahoo.com).

Prețul cărții: 13 lei